

Legální drancování

„Žádnéj parazit nezničí svýho hostitele, voni jo. Rozkradli všechno... VŠECHNO!“ (František Ringo Čech)

1. kapitola – Komunální politika

Michal muchlal v ruce malý papírek a nervózně podupával pravou nohou. Už tu čekal skoro půl hodiny a honosné zařízení radniční chodby ho vůbec neuklidňovalo. Dveře klaply a z nich vyšla sekretářka.

„Pan Souček,“ řekla jeho jméno.

Sebral složku papírů, vstal z křesla, usmál se na ni a vešel do místnosti. Ona za ním zavřela a pokynula mu, aby šel dál. Sama si sedla za pracovní stůl. Michal prošel do další kanceláře. Byla to luxusně zařízená pracovna, v jejímž středu se nalézal velký stůl. Za ním seděl pan Radim Reiner, náměstek primátora, vlivný a mocný člověk.

Ani se nepohnul a řekl: „Co uděláme s těma teplárnama?“

Čekal bych spíš „Posaďte se.“, pomyslel si Michal.

„No, vypracoval jsem takovej menší plán. Vlastně na něm pracuju od tý doby, co tu jsem. Půl roku,“ řekl, posadil se a hodil složku na stůl.

Náměstek ji otevřel a zarazil se. Hned na prvním papíře stálo velkými písmeny, načmáranými fixou 200 PRO MĚ, 200 PRO VÁS a pod tím ZA HODINU NA TRŽIŠTI.

Pak se Michal prudce otočil a odešel z kanceláře. Reiner ztuhl, když se podíval na další list. Rychle prolístoval složku. Byl tam usvědčující materiál, spousta. Podíval se na Součka. Ale viděl už jen, jak za sebou zavírá dveře.

Přesně za hodinu stál na náměstí Míru. Kolem stálo mnoho stánků, obchodníci vyvolávali své nabídky a davy lidí proudili úzkými uličkami mezi krámky. Rušné tržiště, ideální místo na tajnou schůzku. Radní se rozhlížel, ale pana Součka neviděl. Vtom se k němu jakoby odnikud přitočil.

„Tak jak ses rozhodl, Radime?“ začal mu tykat Michal.

„Co to má znamenat?“ otázal se radní.

„Obchod,“ řekl Michal, „víte, nemohl jsem si nevšimnout, že si trochu přivyděláváte. Takový jednoduchý bokovky, z kterejch kápnou slušný prachy.“

Radim zapřel: „Nevím, o čem tu mluvíte.“

Michal se sebevědomě usmál. Nějak se mu podařilo nervozitu setřást.

Řekl: „Udělal jsem si pár přesčasů, prohrabal se archivem, dal pár lidem obálku, někomu nůž na krk... jen obrazně. Však vy moc dobře víte, jak to chodí. A teď k tý nabídce. Buď to ji přijmete, nebo kopie tý složky zamíří ke státnímu zástupci, což byste asi nechtěl.“

Reiner se podíval na složku a pak si vybavil nápis 200 PRO MĚ, 200 PRO VÁS. Dvě stě milionů... takhle velkou akci ještě nedělal, do teď to vždy bylo pár desítek milionů. Ale všechno se má zkusit, tak proč ne privatizace blbejch tepláren.

Radim začal strategizovat: „Tak tedy dobrá, řekněme, že do toho půjdu, ale...“

„Skvělý. Ozvu se,“ skočil mu do toho Michal a zmizel kdesi mezi stánky se zeleninou.

2. kapitola – Dohoda

Zvenku byl slyšet hluk motoru. Dost podivné v tuto noční hodinu. Po šesté hodině večer tudy auta moc často neprojíždějí.

Chlapeček si chtěl lehnout zpět do postele, když už se vyčůral. Hluk zvenku však upoutal jeho pozornost. Přešel k oknu a vyhlédl ven. Kolem jediné pouliční lampy v ulici poletovaly desítky mûr, nic neobvyklého. Zabouchnutí dveří mu připomnělo, proč šel k oknu.

Na protější straně ulice stálo na plácku u vjezdu do bývalé továrny jedno auto. Muž, který před chvílí vystoupil, se opřel o kapotu, vytáhl cosi z kapsy a na tmném pozadí zasvítíl oranžový bod. Neuplynula ani minuta a ulicí projelo další auto – krajně nezvyklé v téhle liduprázdné čtvrti. Zastavilo několik metrů od toho druhého. Vystoupil jeden muž a pomalu přišel až k prvnímu chlápku. Ten odhodil cigaretu na zem. O něčem si povídali, navzájem si předali balíčky. Pak ten druhý odjel a nakonec i ten první.

Chlapec si lehnul zpět do postele. Nic zajímavého... tedy až na to, že tady v noci auta neprojíždějí, natož zastavují, a ještě ke všemu dvě naráz.

* * *

Celý příští den ustavičně přšelo. Michal vyšel ze dveří toalet, přehlédíl radniční chodbu pohledem a spatříl v šeru u schodů postavu. Ta se otočila a váhavě šla k Součkovi. Ve stínech se po chvíli vyrýsoval známý obličej – Zdeněk Málek, vysoce postavený radní a vlivný člověk.

Přistoupil až k němu, sklopil zrak k zemi, pravděpodobně si rozmýšlel, co říct, a pak se upřeně podíval Michalovi do očí.

„Pane Součku, za dva měsíce jdu do důchodu a potřebuji, aby někdo převzal mou práci. Nebudu se přetvařovat ani se obhajovat – udělal jsem za svůj profesní život mnoho chyb, ale vždy jsem jednal v zájmu občanů a pro dobro všech. Občas to nešlo, házeli mi klacky pod nohy, chtěli mě vyšachovat a já přesto chtěl jen dobře odvádět svou práci. Protože jsem dělal, co jsem dělal, byl jsem těm druhým na obtíž. Bohužel ani většina občanů si mé snahy nevšímal. V novinách raději psali o skandálech celebrit, ale ne o tom, co se tady děje... alespoň ne celou a ryzí pravdu. Ale lidi si toho všímali a časem začali být apatičtí a rezignovali. Myslí si, že všichni politici jsou prohnílí. Neuvědomují si, že někdo táhne za druhou stranu provazu a brzdí a překazuje aktivitu těm druhým.

Myslím, že můžu s klidným svědomím říct, že jsem zde odvedl dobrou práci a snažil se dělat vše pro blaho lidí. Prosím,“ sklouzl pohledem kamsi do tmného záhybu chodby, „zvažte znovu, s kým a proti komu budete pracovat. Nevím, co vám nabídli, asi to je lákavé, ale apeluji na váš rozum a vaši čest, přidejte se na správnou stranu. Někdo to musí vyvažovat. Později byste mohl litovat.“

Otočil se a odkráčel pryč. Michal ho sledoval, dokud pan Málek nezmizel v šeru. Mlčky se vrátil do své kanceláře a dobrou půlhodinu jen seděl a přemýšlel o tom, co mu starý radní řekl. Proč přemýšlel, když už se vlastně dávno rozhodl? Dnes v noci učinil důležitý krok... a zrádný, už není cesty zpět.

Zhluboka se nadechl a vydechl a otevřenými dveřmi koukl na místo, kde s ním mluvil Málek. Rychle si sbalil notebook a pracovní dokumenty do tašky, zacvakl a založil šanon do police, zhasl a odešel domů.

3. kapitola – Demonstrace

Asi za týden byla ve *Městě* svolána demonstrace proti politice krajských a městských zastupitelů. Magistrát akci schválil, nenašel se jediný důvod zpochybňující čisté úmysly protestní akce. Měli přijít zastánci pravice i levice, studenti, dělníci (i ti nezaměstnaní), učitelé, sportovci, křesťané, židé, ateisté, heterosexuálové, homosexuálové, zkrátka na happening byli svoláni všichni „komu není lhostejná politická situace v tomto městě a tomto kraji“. Rečnit měli bezúhonní, kultivovaní lidé, jakékoliv pobuřující a nebezpečné předměty a transparenty byly organizátory zakázány. Jednoduše poklidná akce „upozorňující na současnou situaci“.

Ráno přijelo ke kavárně Euterpé auto. Za předním sklem se nalézal štítek upozorňující strážníky, že auto vlastní veřejný činitel, a tudíž se na něj nevztahují zákazy parkování a další předpisy. Vystoupil Radim Reiner, rozhlédl se, několik kolemjdoucích na něj vrhlo pohrdavý pohled, a vešel do podniku.

Rozhlédl se po lokále, zda tu nejsou paparazzi a přisedl si k nenápadnému chlapíkovi u malého stolu, pozdravil letným pokývnutím, vyndal z kapsy krabičku a vytáhl cigaretu. Zastrčil si ji do pusy, a když vytahoval zapalovač, všiml si velké cedule na stěně NEKUŘÁCKÉ PROSTORY, ZÁKAZ KOUŘENÍ. Vrátil ji zpět do balíčku a viditelně zakroutil hlavou.

„Co to bude tentokrát? Naposledy to bylo pěkně nechutný. Ty kravský vnitřnosti páchly a vůbec, byla to práce na hovno,“ přešel chlap z otázky na stěžování si.

Reiner řekl: „Klid, tentokrát nebudeme nikoho zastrašovat krvavejma balíčkama. Ale náročný to bude. Potřebuju, abyste...“ Politik přestal mluvit, když zahlédl, že se blíží servírka.

„Co si dáte?“ usmála se slečna s notýskem v ruce.

Reiner stroze odpověděl: „Kafe, prosím.“

„Espresso, dvojité espresso, espresso macchiato, cappuccino...“

„Espresso,“ přerušil výčet politik podrážděně.

Když servírka odkráčela, naklonil se blíže k muži naproti. „Zkrátka – vyvolejte bitku s policií na té dnešní demonstraci. Pokuste se nějak rozbouřit dav a pak třeba hod'te kámen na strážníky a nechte to rozvinout se.“

Chlapík se zamračil: „Takže chcete zdiskreditovat celou tu demonstraci...“

„To jste řekl vy! Určitě vás zatknou, ale nebojte, vysekáme vás z toho. Nanejvýš podmínka. A deset milionů na úctu.“

* * *

Po druhé hodině odpoledne se začaly v parku shromažďovat hloučky lidí a ve tři už bylo na místě několik tisíc občanů. Aktivista, který akci svolal, vyzval megafonem zúčastněné k zachování pořádku a dav vyrazil po hlavní třídě k radnici.

Už dobrých deset minut bylo slyšet pískání, řehtání a skandování a stále se blížilo. Souček vyhlédl z okna budovy magistrátu a uviděl, jak se demonstranti blíží. Při takovém hluku se nebude dobře pracovat.

Lídr demonstrace si nechal přistavit improvizované pódium, stoupl si čelem k lidu a začal číst svou řeč. Byl to dobrý řečník. Výborný. Jak jeho projev gradoval, stupňovala se i rozvášněnost demonstrantů. Potlesky byly stále častější a konečný aplaus byl následován hlasitým, opakovaným voláním „Chceme změnu!“.

Přesně podle definice davu, lidé ztratili sebekontrolu a schopnost racionálně uvažovat, které nahradila emotivnost a unáhlenost. Stačila malá rozbuška.

Někdo ze shluku protestujících hodil mezi dva jízdni policisty dělbuch. A druhý přímo přede dveře radnice. Dav utichl, takže byl slyšet výkřik „Sejmem je! Teď nebo nikdy!“. Část demonstrantů se rozeběhla z vytyčené zóny přímo k radnici. Těžkooděnci a jízdni policie se okamžitě přesunuli mezi rozvášněný dav a vchod. Antikonfliktní tým se snažil situaci zklidnit a skutečně lidé se zastavili tři kroky před policejními štíty. I řečník se snažil uklidnit občany, byl však strhnut z pódia, přičemž se mu zničil megafon.

Další dělbuch vybuchl přímo pod okny magistrátu a pět vteřin nato kámen těsně minul jednoho z těžkooděnců. Několik lidí vyrazilo proti policii, někteří z nich s tyčí v ruce. To už veliteli zásahu došli nervy a vydal rozkaz k zásahu. Policejní kordon se sunul vpřed a muži v uniformách začali bít demonstranty obušky hlava nehlava.

Strhla se obrovská mela, a čím víc lidí bylo zpacifikováno, tím víc se přidalo. Ti, kteří se nechtěli do potyčky zapojit, se stáhli zpět a uvolnili tak cestu vodním dělům. Ty spolu se slzným plynem dokázaly agresivní jedince zneškodnit.

Během patnácti minut bylo po bitce. Sanitky odvezly zraněné a policejní antony desítky podezřelých k výslechu. Pořádkové jednotky před radnicí zametly a večer už nebylo po demonstraci ani památky.

Média udělala z demonstrantů agresivní lůzu, která vyvolala v ulicích násilí. Záměr pořadatelů se nenaplnil. Naopak, akce byla jedno velké fiasko. Místo kultivovaného upozornění spoluobčanů na politickou situaci dostali nálepku násilníků a pozornost médií se točilo kolem počtu raněných policistů a výdajů na zásah, místo podezřelých praktik některých radních.

Reiner s lehkým úsměvem vypnul televizi a řekl si pro sebe vítězoslavně: „No, v nejbližší době asi moc demonstrací povolenejších nebude.“

Pak do sebe obrátil sklenku whisky a s pocitem dobře odvedené práce šel spát.

* * *

Soudce okresního soudu našel ve schránce jistý balíček. V ten samý den zprostil obžaloby jednoho muže, který byl podezřelý z vyvolání nepokojů při protestní akci, útoku na veřejné činitele a výtržnictví. Trestný čin nemohl být dokázán kvůli neprokazatelným důkazům – špatná kvalita záznamu z kamery a rozporuplné výpovědi svědků.

4. kapitola – Teplárna

Noci se prodlužovaly a severní vítr se ochlazoval. Lidé oblékali bundy a kabáty a v domácnostech se začalo topit.

Reiner vstoupil do zasedací místnosti a zpozoroval hlouček tří mužů a jedné ženy u okna. Byl mezi nimi i Souček.

„Zdravím,“ usmál se Radim.

Ostatní ho přivítali a pokračovali v debatě. Za pět minut začíná porada, při které se bude řešit dlouho připravovaná privatizace místní teplárny. Pokud vše půjde tak, jak má, budou mít někteří radní na svých tajných účtech ve Švýcarsku zase o pár milionů víc.

Michal to měl promyšlené do posledních detailů, stručně však zněl plán jednoduše: Město je nyní úplný vlastník teplárny, takže mu jdou všechny příjmy, jenže tyto příjmy jdou na účet

města, ze kterého si jednotlivci nemůžou vybrat ani korunu. Jistý člověk by rád část akcií odkoupil za nemalou částku (jejíž část by šla na údržbu teplárny a rozvodu a část na účet města) s tím, že by se mu investice v budoucnu postupně vracela, jak by k němu proudila část příjmů. Současní členové představenstva by s tím za malý úplatek souhlasili. Ten jistý člověk by dal tedy některým radním pár desítek milionů. Město by si ponechalo majoritu (51% akcií), takže by stále mohlo ve firmě rozhodovat. Část akcií z té většiny by se ještě prodala občanům *Města*. Město samotné by tak mělo většinu jen s občany (30% + 21%), kteří by ale nedorazili na valnou hromadu, kde by tudíž měl rozhodovací většinu (která se počítá jen ze zúčastněných) ten jistý člověk (se svou firmou). Mohl by tak rozhodnout například o zdražení a o nevyplácení dividend menšinovým vlastníkům. Občané, až uvidí, že jim akcie nic nevynášejí, by chtěli vrácení alespoň části svého podílu, a tak by nechali firmu odkoupit jejich akcie zpět (koupili kupón za pět tisíc, prodají ho zpět za tři – alespoň něco). Firma by se tak přehoupala přes 50% a stala se tak většinovým akcionářem. Členové představenstva a dozorčí rady (radní a lidi z té firmy) by si odhlasovali astronomické odměny, které už by šli na účty jednotlivcům, nikoliv městu.

Jak prosté.

Muž v čele stolu si stoupl a ostatní ztichli. „Pan Souček předkládá radě magistrátu svůj návrh. Po čtení bude dle standardního protokolu diskuze a po přestávce hlasování.“ Kývnul na Michala, který přešel do čela, usadil se a začal číst, zatímco onen muž zaujal jeho místo po pravé straně stolu.

„Můj návrh, který jsem posledních pár měsíců rozpracovával, se týká teplárenského podniku *Městská teplárna, a.s.* Když město prodá minoritní část akcií, přibude do jeho pokladny nemalá částka a můžeme tak mít na poslední kvartál vyšší rozpočet... jedna základní škola by potřebovala nové vybavení do tříd a opravit tělocvičnu,“ podbarvil hlas dobráctvím, „město bude stále většinovým vlastníkem, spolu s občany, kteří s námi budou jistě zajedno. Nebudou přece hlasovat proti nám pro zdražení tepla, když už teď se musí topit.“

Řečnil dlouho, nezapomněl několikrát zdůraznit, jak je celý projekt pro blaho občanů, kteří na tom vydělají stejně jako město, a jak je to výhodný obchod. Po nedlouhé debatě, kdy každý přispěl nějakým chytrým nápadem, následovala pauza.

V kantýně to vonělo čerstvým pečivem a sem tam byl cítit závan kávového arómatu. Touhle dobou tu ještě moc lidí nebylo, většina sem chodí mezi dvanáctou a jednou, kdy mají řadový zaměstnanci radnice polední pauzu.

Michal si nandal na talířek dva chlebičky a tvarohový koláč. Na vedlejším pultíku si vzal láhev minerálky. Zrovna, když se poprvé zakousl, zpozoroval, jak se k jeho stolu přitočil pan Málek. Přisedl si a položil před sebe také talířek s občerstvením, odsunul ho však dále od kraje, aby si mohl položit ruce na desku stolu.

„Asi jste nepřišel na přátelskej pokec u chlebičeků?“ zeptal se ironicky Souček s výmluvnou grimasou v obličeji. Ukousl další sousto.

Pan Málek zachoval neutrální výraz a vyjel na Michala tlumeným hlasem: „Vy... jste... se... zbláznil! Přeskočilo vám?! Víte, že balancujete na hraně zákona?“

Michal sklopil zrak a zahleděl se na svou svačinu. Váhal, což zarazilo i druhého muže, který čekal úsečné nebo ironické odpovědi. Po několika vteřinách Souček pomalu přešel pohledem směrem ke Zdeňkovi Málkovi, pak si to ale rozmyslel a sklouzl kamsi do země.

„Ta privatizace nebyl můj nápad. Jen jsem přišel na to, co měl Reiner za lubem. Tak jsem ho kontaktoval.“

Málek zbystřil, rychle si to srovnal a odvětil: „Takže vydírání. A on vám na to přistoupil, jinak by šel sedět, co? Ale víte co? To vás neomlouvá!“

Souček řekl, tentokrát už se odvážil pohledět Zdeňkovi přímo do tváře: „Dal jsem si pozor, lepší než on. Vypadá to, že jsem na tom projektu prodeje akcií pracoval od doby, co tu jsem. Tušil jsem, že v jeho kanceláři může být odposlech.“ Tázavě a zároveň zvědavě se pousmál. „Vypadalo to, jako že mluvíme o úplně normálním projektu. A zbytek rozhovoru proběhl jinde.“

„Jste chytrý, škoda, že svou inteligenci nevyužíváte jiným způsobem. Teď proti vám nic nemám, koneckonců vaše společná operace je zatím ještě legální, ale hranice je blízko. A ne, odposlech v jeho kanceláři není,“ kývl Málek k přicházejícímu Radimu Reinerovi.

Postavil se, Michal zaváhal, ale pak mu ještě důvěrným tónem řekl: „Pane Málku,“ oslovil ho, aby zvýšil důraz na svá slova, „nedělám to kvůli vlastnímu obohacení!“ takřka neznatelně zavrtěl hlavou.

„Tak jděte od toho! Držte se od něj co nejdál!“ řekl tlumeně, avšak důrazně Málek a odešel k jinému stolu.

Po přestávce se všichni opět sešli v zasedací místnosti. Předseda shrnul závěry předešlé diskuze a vyzval k hlasování.

„Kdo je pro návrh?“ zeptal se.

„Čtrnáct,“ řekla notářka, druhá souhlasně kývla. Zapsali údaje do zápisu ze schůze.

„Kdo je proti návrhu?“ dotázal se formálně předseda, ačkoliv už bylo rozhodnuto.

Ruku zvedli na protest všichni opoziční politici. Prohra je viditelně zasáhla.

„Devět.“ Členky kontrolního orgánu zaznamenaly číslo.

„Dva zastupitelé se zdrželi hlasování,“ dodala druhá notářka.

Návrh byl schválen.

5. kapitola – Komplikace

Opozice spolu s jedním občanským hnutím zorganizovaly petici za zneplatnění posledního rozhodnutí městského zastupitelstva. Dobrovolníci stáli před nemocnicí, obchodním domem, školou, na zastávkách MHD a na dalších frekventovaných místech. Během dvou dnů shromáždili potřebný počet podpisů a odnesli arch na magistrát.

V Reinerově plánu se objevila komplikace – bylo ustanoveno veřejné referendum. Projekt prodeje akcií *Městské* teplárny, a.s. se pozastavil. Za dva týdny se mělo rozhodnout.

* * *

Právě se rozžaly sodíkové výbojky v lampách, když se Michal vracel cestičkou z parku domů. Pomalu se brouzдал spadaným listím a nasával čerství vzduch.

Najednou zpoza keře vyběhnul pes a běžel přímo na něj za doprovodu štěkání. Michal se polekal a zarazil se uprostřed kroku.

„Bracku!“ ozval se nedaleko ženský hlas, pes okamžitě stočil trajektorii svého běhu o sto osmdesát stupňů a upaloval zpět, odkud přiběhl.

Michal vydechl a pomalu našlapoval kupředu. Tentokrát se před Součkem vynořila žena, mladá, blondýna, na sobě měla zelenou sportovní bundu. Psa držela za obojek.

„Moc se vám omlouvám,“ řekla provinile.

Michal se přátelsky usmál. „To je v pořádku. Jen mě trochu vylekal.“

„Neublížil by vám, jen má svérázný postup při zkoumání nových věcí a lidí.“ Sehnula se k psovi a důrazně mu pověděla: „Tohle nesmíš dělat! Platí?“ a pustila ho. Brack přešel k Michalovi, neštěkal ani neskákal. Souček se pomalu sehnul a natáhl jednu ruku ke čtyřnohému příteli. Pes se nechal pohládit a poplácat. Pak odběhl mezi stromy.

„Na první pohled vypadá jako drak, je ale celkem přítulnej,“ usmál se Michal, „co je to za plemeno? Vůbec se v tom nevyznám.“

„Zlatý retrívr, říkám mu Brack. Mám ho od štěněte, čtyři roky.“

Teprve teď si Michal všimnul jejích safírově modrých očí.

„Aha. Když jsem byl malý, taky jsme měli psa...“ pořád musel myslet na ty oči.

Před trapnou chvílí ticha ho zachránil Brack, který se právě vrátil z obhlídky.

„A vy sem chodíte pravidelně?“ zeptal se Souček, zatímco oba vykročili stejným směrem.

„Jo, každé den,“ usmála se.

„Aha... já jsem Michal,“ vzpomněl si Souček na fakt, že je slušné představit se.

„Eva, těší mě, můžeme si tykat?“ podala mu ruku a zahleděla se na něj svýma překrásnýma očima.

Po několika dalších krocích se Michal zasmál. „Ehm, nešli jste předtím tímhle směrem?“ mávl rukou za sebe.

„No, stejně už je načase vrátit se domů. A navíc – Brack už se dnes vyřádl dost. Málem sežral jednoho chlápka,“ zažertovala Eva.

Oba se upřímně zasmáli. A v podobném duchu se nesl i zbytek cesty.

„Tak... tady bydlím, Michale.“

„Vážně? Tak to bydlíme jen tři bloky od sebe,“ řekl Souček. Počkal, až Eva odemkne a vejde do domu, a pak dodal, „Evo, nemohl bych se zítra připojit, až půjdeš s Brackem zase na procházku?“

„Vycházíme v sedm,“ jejich oči se opět střetly.

* * *

Opozice investovala nemalou částku do kampaně, ve které nabádala občany *Města*, aby hlasovali proti návrhu privatizace místní teplárny.

Momentálně vládnoucí koalice se tedy také pustila do boje o voliče. Radim Reiner zdravil lidi z obrovských billboardů a plakátů. Vedle jeho fotky se nacházel výčet kladů, které prodej části akcií přinese.

* * *

Bylo kolem půl deváté, když se Michal a Eva vraceli z lesoparku. Pes kráčet vepředu, jak jen mu vodítko dovolilo.

„Co takhle zajít zítra na večeři?“ zeptal se Souček.

Eva se usmála: „Tak fajn. S tebou ráda.“

Když došli ke vchodovým dveřím, Eva odemkla, pustila Bracka dovnitř a pak dveře zavřela. Její modré oči byly hlubší než obvykle. Michal udělal krok k ní, objala ho a políbila. A pak znovu.

„Tak zítra.“ Opět otevřela dveře a tentokrát i vstoupila.

Vzduch byl chladný a navíc se do ulic *Města* začaly snášet malé krystalky deště se sněhem. Michalovi však připadalo, že je horký letní večer.

* * *

S úderem jednadvacáté hodiny se uzavřely volební místnosti a komise začala sčítat hlasy. Druhý den ráno byly zveřejněny výsledky: 926 voličů pro, 50 322 proti, referendum je neplatné. Zúčastnilo se necelých 17% občanů, aby bylo referendum platné, musí být volební účast minimálně 20%. Návrh na prodej akcií tak automaticky prošel.

6. kapitola – Večeře

Na stole stála krabice po okraj naplněná různými předměty. Starší muž vyšel ze dveří své kanceláře a vytáhl z krytu svou jmenovku JUDr. Zdeněk MÁLEK. Vzpomněl si, jak ji tam před patnácti lety dával. A neubráníl se ani dalším vzpomínkám: jaká měl očekávání a že to nakonec bylo ještě horší, ale také kolik toho vykonal, jak spolu s některými dalšími nezkorumpovanými politiky zachránil městu stovky milionů a jak odhalil desítky nekalostí.

Uložil jmenovku do krabice. Pak vytáhl ze šuplíku poslední věc, co tam zbývala – luxusní pero. Sedl si a podepsal poslední dokument, smlouvu o ukončení pracovního poměru a odchodu do důchodu. Vložil pero do krabice. Zanesl listinu na sekretariát, vrátil se do kanceláře, uchopil krabici a vyšel ze dveří. Stál tam pan Souček.

„Ukažte, pomůžu vám s tím,“ nabídl se Michal.

Zdeněk kývl: „Díky.“

Prošli chodbami magistrátu, pak po schodech do přízemí a velkými dveřmi před budovu.

„Auto mám támhle,“ mávl Málek ke starším, avšak udržovanému osobnímu automobilu.

Michal položil krabici do kufru. Jeho starší kolega ho poplácal po rameni, chtěl něco říct, ale nevěděl co. Nebyl si jistý Součkovými úmysly.

„Hodně štěstí, pane Součku,“ potřásl mu nakonec rukou.

Michal ji ochotně přijal. Počkal, dokud auto nezajelo za roh.

* * *

Hned, jak Michal přišel domů, poslal Evě SMS: „V pul seste te vyzvednu. Vem si nejaké pekne saty.“ Nedočkávě si pohrával s mobilem, pak si uvědomil, že odpověď nemusí přijít hned, a že strašně potřebuje na záchod.

Když si myl ruce, uslyšel vyzvánění. Přiklusal k telefonu, zobrazil si nově příchozí zprávu: „OK, tesim se, ani nevis jak :-“ Součkovi poskočilo srdce radostí. Měl hodinu a půl, takže nespěchal. Osprchoval se, vyčistil si zuby, oholil se a oblékl si svůj oblek, který před chvílí svlékl. Připadal si, že jde zase do práce. Pak si uvědomil, že v téhle košili strávil celý den, a tak si vzal čistou. A vyměnil červenou pruhovanou kravatu za modrošedou pruhovanou. Zbývala mu půlhodina.

Zapnul počítač, otevřel prohlížeč a přečetl si zprávy. MĚSTSKÉHO REFERENDA SE ZÚČASTNILO MÁLO VOLIČŮ, NÁVRH PROJDE, hlásal titulek. Otráveně si povzdechl a raději přepnul na rubriku o kultuře. Přečetl si jednu recenzi, pak už se mu však zdálo, že je nejvyšší čas vyrazit.

Před Evin dům přijel o deset minut dřív, a tak ještě pět počkal, než vytočil její číslo.

„Jsem tady,“ řekl.

„Jo, už jdu,“ oznámila Eva.

Za deset minut vyšla ze dveří. Neskutečně jí to slušelo, měla fialové šaty, černé lodičky na vysokém podpatku, rozpuštěné plavé vlasy jen zářily. Co ale Michala nejvíce zaujalo, byly opět její modré oči.

„Páni, tobě to sluší...“ přešel Evu pohledem Michal.

„Díky, ty taky nevypadáš nejhůř,“ usmála se šibalsky.

Otevřel dveře na místě spolujezdce a pomohl jí nastoupit. Pak usedl za volant a nastartoval. Pět set koní se probralo k životu a mohutný vůz se rozjel.

„Pěkný auto,“ konstatovala.

„Taky že jsem na něj tři roky šetřil, stálo mě pěkný prachy,“ podotkl Michal. Nechtěl ale, aby se diskuze stočila k jeho platu nebo zaměstnání, a tak raději nadhodil otázku: „A jak ses dneska vůbec měla? Říkala jsi něco o testu?“

„Jo, dneska jsem dala v devátý třídě test na první světovou. Opravila jsem půlku a...“ hledala správná slova, Michal se na ni podíval a zasmál se, „jeden kluk si ještě neuvědomil, že už probíráme dvacátý století,“ dodala tragikomickým hlasem a zavrtěla nevěřičně hlavou.

Po deseti minutách dorazili k restauraci Plateau doré. Michal zaparkoval, vystoupil a otevřel Evě dveře, přibouchl, zamknul a nabídl jí rámě.

Hned, jak vstoupili do podniku, přišel číšník a optal se: „Dobrý večer, přejete si?“

„Máme tu rezervaci na jméno Souček,“ oznámil Michal.

Chlapík v bílém obleku kývl a dovedl dvojici ke stolu. Michal pomohl Evě z kabátu, svlékl svůj a pověsil je na věšák. Přisunul Evě židli a sám si pak sedl. Na stole už ležely dva jídelní lístky.

Látkové ubrousky, pohodlné židle, stříbrné příbory a celková výbava místnosti vypovídala o kvalitě restaurace.

* * *

Reiner se vítězoslavně usmál, přešel po zeleném koberci minigolfové dráhy, kterou měl spolu s dalšími osmi v suterénu své vily, a vytáhl míček z jamky, kam před malou chvílí vklouzl. Přešel k další dráze a položil míček na začátek. Když si připravoval náprah, zazvonil mu v kapse mobil. Povzdechl si a vytáhl ho.

„Haló?“ ohlásil se.

Muž na druhém konci řekl: „Musíme se sejít. Mám nějaké informace ohledně těch čmucharů z protikorupčního.“

„Cože? Je osm večer. Nešlo by to jindy?“ bránil se Radim.

Hlas ve sluchátku zněl naléhavě: „Ne, fakt to spěchá.“

„Dobře, dobře, tak já jedu, stejně nemám nic lepšího na práci,“ protočil Reiner golfovou hůl, „budu tam co vždycky. Za půl hodiny.“

Vrátil mobil do kapsy, roznožil se a odpálil míček. Když viděl nevalný výsledek tohoto pokusu, opřel hůl o stěnu a vyšel do přízemí.

* * *

Černé SUV zastavilo u chodníku v nenápadné uličce, jejíž jediné osvětlení tvořily dvě lampy. Ale Michal to tady znal, už tudy potmě šel předchozí dva večery.

„Nechceš jít dál?“ zeptala se Eva a položila svou ruku na Michalovu, která ještě svírala řadící páku.

„Jasně,“ přešel jí po předloktí.

Šerem zazářily blinkry auta na znamení, že je zamčené, zachrastily klíče, zámek cvakl. Vyšli po schodech starého, zrekonstruovaného činžáku do druhého patra. Za dveřmi Evina bytu již čekal Brack, poznal i Michala a nechal se od obou pohladit. V jedné misce zbývalo pár granulí, druhá byla ještě zpola naplněná vodou.

„Můžu si odskočit?“

Eva jen ukázala na dveře.

Hned, jak Michal vyšel, vklouzla dovnitř ona se slovy: „Buď jako doma.“

Souček vešel do obýváku, kde ho na první pohled zaujaly fotky vyskládané na skříňce. Divil se, kolik toho už stihla Eva procestovat. Tři fotky s mořem, tři z hor, Eva před Tower Bridgem, Eiffelovkou, dokonce před Kremlem a u... Velké čínské zdi pravděpodobně. Byl tak zaujatý, že si ani nevšiml její přítomnosti.

„S kamarádkama hodně cestujeme,“ ozvalo se za ním.

Rychle se otočil. „Jo, všimnul jsem si,“ prohodil Michal.

Opět nemohl spustit oči z těch safírově modrých klenotů. Dotkl se její líce a něžně ji políbil. Přitiskla se k Michalovi a opětovala jeho projev citů. Michal se přehoupl přes boční opěradlo pohovky a strhl Evu s sebou, vášnivý polibek pokračoval.

Takhle obratně a rychle si Michal košili ještě nikdy nesundal. Vlastně mu ji svlékla ona. Zbytek oděvu následoval rychle nato... a Evě byly pro jednu šaty také úplně ukradené. Po zbytek večera a noci nebyly potřeba.

7. kapitola – Kontrola

Eva vymrštila ruku z pod peřiny a plácla do budíku, který právě upozorňoval majitelku, že je čas vstávat. Uchopila ho a dala před oči, zmučeně se zamračila a vrátila ho na noční stolek. Michal se převalil čelem k ní. Přitulila se k němu a společně si vychutnávali tu skvělou chvíli.

Budík začal po pěti minutách zase zvonit. Hbitě se posadila, vzala ho do ruky a vypnula, tlačítkem vzadu, kterým se budík deaktivuje nadobro. S žuchnutím zabořila hlavu zpět do polštářů.

Protřela si oči a řekla: „No... nevyhneme se tomu.“

„Hmmm,“ ozvalo se zívnutí, „co naděláme.“

Když se oblékli, zamířili rovnou do kuchyně.

„Rozpustný nebo turka?“ vytáhla dva hrníčky ze skříňky a položila vedle rychlovarné konvice.

Michal ji ze zadu objal a dal pusu na rameno. „Rozpustný. Víš, že ti to po ránu strašně sluší?“

„Ha ha ha. Nevykládej mi tady pohádky,“ nasypala do každého šálku dvě lžičky kávy.

„Ne, fakt,“ Součkovi byla trapné nic nedělat, tak popadl nůž a nakrájel chleba.

„Včera to bylo úžasný, je to úžasný... být s tebou,“ začervenala se Eva.

„Ha ha, pak kdo tu vykládá pohádky?“ zazubil se Michal, „můžu Brackovi nalít vodu?“

* * *

Radim hodil do ohně poslední papír a sesunul se do křesla. Třásl se mu ruce a po spáncích mu stékaly krůpěje potu. Z kuchyně vyšel další muž, nesl dvě sklenice s vodou.

„Díky Karle,“ vzal si sklenici a naráz ji vypil.

Pak se třikrát zhluboka nadechl a vydechl. Několik minut jen tak zírali do krbu.

„Myslíš, že jsme byli bezchybní?“ prolomil zlověstné ticho Karel.

Reiner složil hlavu do dlaní a nevěděl, zda byla ta otázka jen řečnická nebo jestli se Karel opravdu ptá. Zřejmě potřeboval ujištění. To mu však nemohl poskytnout.

„To se teprv uvidí,“ konstatoval objektivně situaci.

Jestli se jim nepodařilo zlikvidovat všechny důkazy v Radimově domě, budou mít problém. Dnešní inspekce z Kontrolního úřadu bude mít jistě povolení k prohlídce.

Celou noc strávili na magistrátu prohledáváním svých kanceláří a pak ještě několikrát prošli Reinerovu vilu. Byli vyčerpaní, ale při troše štěstí se vyhnou soudu.

„Příště musíme být opatrnější! Už žádný domlouvání po e-mailu, žádný výpisy a lejstra si nemůžeme brát domů ani je nechávat v kanceláři. Prostě to musíme dělat opatrně,“ pronesl Karel a Radim celou dobu souhlasně kýval.

Ještě chvíli seděli a snažili se uklidnit. Pak si sedli k jídelnímu stolu a nasnídali se. Radim snědl tři housky a udělal si dva čaje.

Před osmou hodinou dorazili na magistrát, vyšli po schodech do druhého patra a zamířili ke dveřím Reinerovy pracovny. Když otevřel dveře, spatřil uvnitř čtyři lidi v černých uniformách, na zádech s nápisem PROTİKORUPČNÍ POLICIE a jednoho muže v šedém kabátě.

Ten se ihned otočil a představil se: „Inspektor Pražák, Útvar odhalování korupce a finanční kriminality, těší mě.“

Radim mu potřásl rukou, Karel také. Reiner se ovládl a nedal na sobě nic znát, druhý z mužů byl zjevně nervózní. Jedna žena z policejního týmu si podezíravě prohlížela soubory v počítači.

„Smím vědět, proč jste nás poctili svou návštěvou?“ nadhodil jakoby mimochodem Radim s jistou dávkou sarkasmu.

„Ale ano, jistě že můžete. Hledáme tu,“ zvedl ze stolu nějaké úřední dokumenty, „důkaz. Omlouváme se, že to bereme rovnou ve velkém, ale máme důvodné podezření, že kdybychom se nejprve ptali, zničíte důkazy.“ Rozhlédl se po kanceláři. „Tak jsme raději začali hned hledat.“

Reiner pokrčil rameny a klidně řekl: „No... poslužte si.“ Otočil se na patě a vkročil do dveří, pak se ještě ohlédl. „Ty nůžky si klidně nechte,“ zavolal na muže v uniformě, který právě držel nůžky v ruce, jako by to byl vražedný nástroj. Pak odkráčel pryč, pan Karel ho následoval.

Zatímco rychlými kroky mířili do druhé kanceláře, Karel se ptal: „Jak to, že jsi tak klidný? Působíš sebestě na to, co nám hrozí.“

„To je v téhle branži nutnost, jestli sis toho ještě nevším. I když seš po krk ve sračkách, musíš vypadat jako král světa,“ shrnul Radim své zkušenosti do dvou vět.

V Karlově pracovně se lidé z protikorupční policie také jistě zdrželi. Po podlaze se povalovalo několik krabic, na stole ležela pohozená lejstra a počítač byl zapnutý.

„To je bordel, sakra. Doufám, že úklid bude dneska tou nejvíc nepříjemnou věcí,“ prohlásil Reiner.

Na chodbě potkali Součka. Společně zamířili k jeho kanceláři. Přes dveře byla natažená páska a vedle stáli dva policisté Státní policie.

„Je nám líto, ale dovnitř nesmíte. Musíme počkat na příchod vyšetřovacího týmu a inspektora Pražáka,“ oznámil drsným hlasem jeden z mužů zákona.

„Jo, právě se prohrabují mou kanceláři. Tak až tu dopátráte, dejte nám, prosím, vědět, abychom se mohli vrátit k práci.“

* * *

Po čtyřech hodinách vyšel inspektor ze dveří Michalovy pracovny. Otráveně kývl na své lidi. Na chodbě stáli všichni tři podezřelí, po celou dobu byli pod dozorem a nesměli se vzdálit z budovy radnice.

„Tak. Co jste našli?“ otázal se Reiner drze.

„Tentokrát? Nic. Ale buďte si jistí, že to dneska nekončí. Moje práce je čekat, až udělá soupeř chybu. A vy ji jednou uděláte, za to vám ručím,“ naklonil svou hlavu až k Radimově a poslední slova takřka zašeptal. „Bohužel povolení k domovní prohlídce jsme měli slíbené jen v případě, že tu něco najdem, takže tentokrát se u vás na kafe nezastavím, promiňte. Ale jak jsem řekl, já to nevzdám,“ dodal zarputile Pražák.

Odešel, protentokrát bez důkazu. Policisté strhli pásku, a Michal tak mohl vkročit do své kanceláře.

„Jak jsi to sakra udělal, že tu nic nenašli? Celou noc jsem ti volal, ale nebral jsi to,“ řekl se zájmem Radim.

„Dávám si prostě bacha.“

8. kapitola – Kontakty

Sněhové vločky se snášely do ulic a během dne vytvořily postupně bílý poprašek. Bylo pod mrakem a foukal studený vítr. Začalo se stmívat, když černé auto zastavilo u obrubníku na parkovišti na malém náměstíčku. Vystoupil Radim Reiner, přešel na druhou stranu parčíku a octl se před kostelem.

Prošel mohutnými dveřmi dovnitř, prošel po straně a přisedl si na židli vedle muže v obleku s kravatou. Barevným rozetovým oknem sem pronikalo jen málo světla, takže všudypřítomné svíčky působily ještě impozantněji. Varhany hrály dlouhé, hluboké tóny.

„Gratuluji, svou část dohody odvádíte prostě famózně,“ pochválil Reiner neznámý muž, „to s tou teplárnou vyšlo na jedničku! A čmuchalové dostali přes čumák.“

Radní, aniž by se svému protějšku podíval do očí, pronesl prkenně: „Díky. Ale měli jsme na mále. Dokázali jsme si, že to jde i ve velkém, ale teď se musíme vrátit ke starému režimu.“

„Omyl,“ vyhrkl muž sedící vedle, „tohle bylo jen zahřívací kolo. Teď nás čeká ještě vrchol.“

„Možná jste si ještě nevšiml, ale jsem nucen spolupracovat se Součkem.“

„Váš problém, měl jste si líp hlídat informace.“

Teď už Radim zvýšil hlas: „Já si je hlídal! Ani nevím, jak se k tomu dostal, kruci. Zajímavý, že on to všechno prokoukl a ti z protikorupční ne...“

„Mně je to úplně jedno, kdo vás vydírá. Vy pracujete pro mě, plníte závazky, já vás platím a tím to pro mě končí. Je mi jedno, že vás třetí strana ždíme,“ setřel Reiner muž.

„Neždíme mě! Jsme teď... spolupracovníci,“ řekl výmluvně radní.

Muž ve smokingu prudce zvedl ruku na znamení, že už nehodlá tímhle handrkováním ztrácet čas: „Přejděme k věci, prosím.“

Radní zmlkl, opřel se a opět odvrátil pohled. Varhany stále duněly.

„Jestliže to, co jsme dokázali teď, považujete za slušný kšeft, to, co nyní navrhuju, bude něco jako jackpot. A přitom to nebude o nic složitější... pokud si tedy dáte pozor,“ popíchl ho, než vyřkl to hlavní, „a budete bohatě odměněni. Už jste slyšel o firmě Mataco? Patří mému příteli, já jsem jen prostředník, za to, že tu pro něj trochu zalobuju, mi dá kontakty. No zkrátka – chtějí rozšířit své působení v Evropě. Tak jsem si říkal, proč by nemohli sídlit tady ve Městě.“

„Mataco. Náhodou jsem o té korporaci slyšel. Zdánlivě nenápadná, ale prý je její vlastník anonymním majitelem rozsáhlé sítě firem po celém světě a tahá za nitky ve většině vlád. Nechci, aby se v mém městě děly nekalosti.“

„Ha ha ha, tak od vás to sedí, pane Reinere. A dávejte si pozor na to, co říkáte. Vaše město?! Od kdy? Nebo spíš – dokdy? Tohle město je moje... a ať už vás nikdy neslyším říkat takové nesmysly!“ uzemnil ho neznámý muž.

Radim se snažil udržet si čest nebo spíš vlastní ego, ale najednou mluvil uctivěji: „Dobrá. Já... já prostě nevím, jestli to chci dělat ve velkém.“

„Ale s tím už jste začal, je z vás velká ryba. No tak! Buďte trochu ambiciózní,“ na tváři neznámého se na zlomek vteřiny objevil úsměv, „na komunální úrovni jsou peníze, na státní hodně peněz a moc, čímž se dostávám k vaší odměně. Za pár měsíců jsou parlamentní volby. Co byste říkal na to být poslancem? Ten můj přítel má totiž přítele a ten může zajistit vaše vítězství.“

Reiner nic neřekl, ale ve skrytu duše věděl, co chce. Občané nebudou proti, protože díky nové továrně přibudou pracovní místa. A kdyby se někomu ten projekt zase nelíbil, jednoduše ho zdiskredituje, jako to udělal s tím občanským hnutím, kterému „není lhostejná situace ve *Městě*“. Koneckonců zbraně jsou obchodní artikl jako každý jiný.

„Jsem si jistý, že se nějak domluvíme,“ řekl po chvíli Reiner.

* * *

Inspektor Pražák unaveně odhodil list papíru na stoh desítek dalších. Už týdny se v tom hrabe a zatím nic použitelného, jen náznaky. Byl bytostně přesvědčen, že je většina radních z vládnoucí strany napojená na podnikatele, kterým dohazuje veřejné zakázky, prodává podíly ve firmách, a kterým prokazuje za úplatky privilegia. Měl podezření hned na několik nezákonných machinací, byl blízko, cítil to.

Dnes mu přišli výpisy z novelizace vyhlášek, ve kterých se nacházely různá omezení, která vyřadila z tendrů ostatní firmy a veřejná zakázka tak připadla firmě, se kterou se radní předem domluvili a inkasovali za to jistě balík peněz. A takových vyhlášek a následných úředně-správních úkonů bylo za poslední dobu až podezřele moc.

Palcem a prostředníkem si mnul oči a ujišťoval se, že zítra může s prací pokračovat, že má teď, v šest hodin večer nárok jet domů. Stejně už byl vyčerpaný a nemohl by se soustředit. Zhasl lampu na svém pracovním stole a prošel kolem dalších stolů. Až nyní si uvědomil, že tu je už notnou dobu sám, že poslední z jeho kolegů odešel před hodinou domů. V šatně pro personál si vzal svou tašku a nastoupil do výtahu.

V podzemní garáži stálo už jen jedno auto, Pražákovo. Nastoupil, nastartoval, vyjel na ulici a zabočil doprava.

Stále přemýšlel o těch smlouvách na veřejné zakázky, které celý den procházel. Něco v nich nehrálo, ale nechal se unést a začal pátrat na špatném místě.

No jistě! Nemá cenu dokazovat, že ty vyhlášky byly změněny, aby se mohl zmanipulovat tendr. To tendry samotný neměly být za těchto okolností vypisovány. Že jsem si toho nevšiml dřív, uvažoval intenzivně inspektor.

Stočil vůz do protějšího pruhu a rozjel se zpět do kanceláře. Byl si bytostně jistý, že konečně prohlédl chybu soupeře. Nemohl to vydržet, kousl se do horního rtu, nervózně odfukoval. Vtom si uvědomil, že na tom zatraceném semaforu, který před vteřinou podjel, byla červená. Pozdě!

Vjel do křižovatky plnou povolenou rychlostí, padesátkou. Do hlavy se mu nahrnula snad všechna krev. Reflexy zapracovaly – přidupl pedál až k podlážce a strhl volant prudce doleva.

Pneumatiky hlasitě vyly, to už ale věděl, že to nezvládne. Za zlomek vteřiny se ozvalo skřípění plechů a řinčení skla. Pásky se Pražákovy zařizly do pasu a do hrudi, pak jím zpětný ráz smýknul dozadu a on tvrdě narazil do sedačky. Srdce mu bušilo jako o život.

Bože, ten modrej Volkswagen je na odpis, pomyslíl si.

A pak si uvědomil, že jeho auto vypadá pravděpodobně stejně, a že je v něm vlastně zaklíněný... a že cítí strašnou bolest. Ještě rozmazaně viděl, jak se k nehodě sbíhají lidé, než omdlel.

9. kapitola – Nepříjemnosti

Eva seděla v kavárně Euterpé u stolu pro dva. Pomalu míchala svůj ovocný čaj a sugerovala pohledem dveře. Ty se v ten okamžik otevřely a do lokálu vstoupil Michal. Sklapl svůj deštník a položil ho do stojanu vedle několika dalších. Rozhlédl se, a když zahlédl safírové oči, usmál se a vydal se k onomu stolu.

„Ahoj.“

„Čau,“ přisunul si židli ke stolu, „venku je hroznej slejvák. Prej, že bude sněžít.“ Tohle ji nezajímá, napomenul se v duchu, „jak ses dneska měla?“

Ponořila lžičku do čaje a vylovila sáček, který uklidila na podšálek. „Ále, dneska jsem to brala už fakt jenom automaticky. Nedokážeš si představit, jak rozjívený jsou osmáci poslední páteční hodinu,“ postěžovala si, jedním dechem však dodala, „ale stejně to dělám ráda. A celý den jsem se těšila, že tě uvidím.“

„Já taky,“ když uviděl přicházet servírku, rychle nahlédl do nápojového lístku, „dobrý den. Jeden máťový čaj.“ Když si objednal, obrátil se opět na Evu. „Vyjde to tak akorát. Chvilí posedíme a pojedem. Předkapela začíná v osm,“ podíval se na hodinky.

Za dvacet minut se vydali do kulturního domu.

* * *

Pražák otevřel oči. Křivky na monitoru vedle nemocničního lůžka změnilly tvar, inspektor nabył vědomí. Během okamžiku se ve dveřích objevila zdravotní sestra a přistoupila k němu. Krátce pohlédla na obrazovku znázorňující jeho životní funkce.

„Pane Pražáku, jak se cítíte?“ zeptala se vlídně.

„Je mi blbě,“ odpověděl chatrným hlasem.

„Nevolnost je po narkóze běžná. Jste na JIPu *Městské* všeobecné nemocnice. Vzpomenete si, kde bydlíte?“

„U Přírub 820. Vůbec si ale nevzpomínám, co se mi stalo.“

Sestra mu zkontrolovala kanylu, zavedenou do žíly na spodní straně zápěstí, a pověděla mu: „To je také normální. Měl jste autonehodu, prý nebylo snadné vás z auta vyprostit. Teď už je to ale v pořádku, odpočívajte.“

Bolela ho hlava a cítil se, jako by ho přejel parní válec. Inspektor zavřel oči a usnul.

Když se za několik hodin probudil, spatřil svou ženu a syna. Byl rád, že tu jsou.

„Ahoj, zlato,“ políbila ho manželka na čelo.

„Ahoj,“ bylo jediné slovo, na které se mladík zmohl. I když to nevyřkl nahlas, svým pohledem sděloval otci: *Měl jsem o tebe starost!*

„Ahoj,“ řekl Pražák.

Bolelo ho celé tělo, ale byl za to částečně rád, protože to znamenalo, že žije.

* * *

Inspektor se během tří týdnů zotavil natolik, že byl propuštěn do domácího léčení. Při návratu domů ho čekalo nemilé překvapení – soudní obsílka. Byl obviněn z ublížení na zdraví v důsledku nedbalosti.

Hned vyhledal telefonní číslo druhého účastníka nehody. Byl to nějaký údržbář, také se vracel z práce domů. Zavolał mu.

Po čtyřech zazvoněních se ozvalo: „Metlík, mluvte.“

„Dobrý den, pane. Jmenuji se Filip Pražák. Nic si nepamatuju, ale prý jsem zavínil bouračku, prý jsem projel na červenou a naboural do vás. Chci se omluvit, ani nevíte, jak mě to mrzí. Smím se zeptat, jak se cítíte?“

„Dobrý den,“ odpověděl muž stroze, „moc dobře se necítím.“

„Pane Metlíku, mohli bychom se někdy sejít? Rád bych se s vámi dohodl na mimosoudním vyrovnání. Zaplatím samozřejmě všechny léčebné výlohy, škodu na autě a dám vám samozřejmě odškodné.“

Nyní už mnohem příjemnějším hlasem Metlík řekl: „Dobrá, ještě se opravdu necítím dobře, i když jsem na tom údajně o něco lépe než vy. Soudní přelíčení má proběhnout za čtrnáct dní. Co takhle někdy příští týden?“

„Dobře, tak jo. Zranění se hojí, v tomhle ohledu je mi lépe. Je mi opravdu hrozně líto, že jsem vás do toho zatáhl,“ omluvil se ještě jednou inspektor, popřál brzké uzdravení a přerušil hovor.

Následující dny se mu dařilo čím dál tím lépe. Při kontrolách nebyly objeveny žádné komplikace. Dokonce vrátil berle a vrátily se mu i myšlenky na práci. Poslední, co si pamatoval, bylo, že jel z práce a pak se rozhodl vrátit se. Nevěděl přesně proč, ale byl si jistý, že usvědčující důkaz leží stále v jeho kanceláři.

Osobně se sešel s panem Metlíkem v kavárně. Muž nejednal příliš vlídně, Pražák ho ale chápal. Způsobil mu svou chybou zdravotní a psychickou újmu a milion starostí. Pojišťovna už případ řešila. Zaplatila Metlíkovi nové auto i všechny výlohy za léčbu. Inspektor ještě pár set tisíc přidal, skoro půlku všech našetřených peněz.

Za hloupost se musí platit, pomyslel si Pražák, když mu posílal peníze na účet. Bral to jako přiměřený trest pro sebe a ani mu nebylo peněz líto. Byl rád, že se oba účastníci nehody rychle zotavují.

„Je mi líto, že jsme se nemohli potkat za příjemnějších okolností,“ rozloučil se Pražák.

„Eh, ani jsem si neuvědomil, jak vstřícně se mnou celou dobu jednáte. Díky. U soudu podepíšu, že jsme vyrovnání, a požádám, aby k tomu soud přihlédl.“ Podal mu ruku.

* * *

Soudní znalec pročetl nemocniční záznamy a hlášení pojišťovny. Jeho posudek byl jednoznačný – Pražák způsobil Metlíkovi středně těžká zranění bez trvalých následků, zapříčinil tak jeho pětítýdenní pracovní neschopnost a škoda na voze překročila jeho cenu, vyčíslenou pojišťovnou půl roku před nehodou. Soud nakonec přihlédl k mimosoudnímu vyrovnání, Pražákově omluvě a

samozřejmě faktu, že jeho nepozornost byla způsobena únavou a nealkoholem, a tak trest snížil. Šest měsíců odnětí svobody nepodmíněně s možností zažádat o podmíněčné propuštění v polovině výkonu trestu.

Pražák se neodvolal a trest přijal. Jeho advokát a dobrý přítel mu poskytl své služby zdarma, takže soudní výlohy nepřekročily pár tisíc. Za pár dní nastoupil do výkonu trestu v místní věznici s minimální ostrahou.

10. kapitola – Vánoce

Už několik dní se rtuť teploměřů držela nad nulou, a čím blíže byly Vánoce, tím méně bylo sněhu. Mezi chodníky a silnicemi se držela už jen nesouvislá vrstva tmavé břečky. Město však občanům zpříjemnilo cesty do zaměstnání a škol pouliční výzdobou. Lidi ale výzdoba vůbec nezajímala, byli totiž rozhořčeni, že magistrát podepsal smlouvu s firmou Mataco. Nechtěli, aby se ve *Městě* vyráběli zbraně. Celá smlouva byla navíc, jako obvykle, obestřena řadou nejasností.

Reiner vyšel před radnici, kde na něj už čekal reportér místních novin. Hned, jak ho spatřil, otráveně si odfrkl a přidal do kroku.

„Milan Podolský, *Městská jednička*,“ představil se, „Pane Reinere, mohl byste, prosím, nějak okomentovat smlouvu s firmou Mataco?“

„Vydali jsme oficiální prohlášení, přečtěte si ho na webu města,“ odsekl radní.

„Píše se v ní, mimo jiné, že vzniknou nová pracovní místa, což občané jistě uvítají. Není tam však už, že tady ve městě chtěly stavět už dříve některé jiné firmy. O stavební povolení žádala například firma vyrábějící chovatelské potřeby nebo jedna nábytkářská firma. Proč byly jejich žádosti zamítnuty a firma Mataco povolení dostala, ačkoliv s tím mnoho lidí nesouhlasí. Budete to ještě zvažovat?“

„Hezký svátky,“ popřál Radim a zabouchl dveře svého auta. *Poslední pracovní den a voni si nedaj pokoj!* zanadával si sám pro sebe, když startoval.

Doufal, že příští Vánoce už bude trávit ve služebním bytě v hlavním městě, coby poslanec. Už se v té funkci viděl, měl to takřka jisté. Trochu ho z toho zamrazilo, tahle dohoda byla více prohnílá než ty předtím. Na chvíli měl pocit, že vstoupil, kam neměl, že už to nelze vzít zpět. Během své kariéry si však kolem svědomí vybudoval jakousi skořápku, neprostupnou bariéru, a tak ho sebekritické myšlenky brzy opustily. Zahnal je a raději se snažil představit si výraz ve tváři své přítelkyně, až uvidí poukázku na dvoutýdenní zájezd na Maledivy.

* * *

Celý pokoj během chvíle prostoupila vůně skořice, která se záhy promísila s vůní jehličí, a vytvořily spolu opojné aroma. Z reproduktorů se linuly tiché tóny koled, a dotvářely tak kouzelnou atmosféru potemnělého obýváku.

Michal usrkl kávu ze svého šálku a poté se zahleděl na ozdobenou jedličku. Nikdy ho moc nebraly Vánoce, letos si však toto období užíval. Měl před sebou řadu dní volna a hodlal je strávit s Evou. Byl to skoro zázrak, ale v její přítomnosti zapomněl na všechny pracovní starosti. Všude na to musel pořád myslet, v její přítomnosti se však cítil šťastný.

Když vstoupila do místnosti, odložil hrníček na skleněný stůl a udělal jí na gauči místo. Přisedla si a dopila své kafe. To už byl ale Michal na nohou.

„No, je čas podívat se, co nám přinesl ježíšek,“ usmál se a chytl ji za ruku.

„Tak proč tu máš toho Santa Clause?“ zahihňala se.

„Pravda. Padej!“ odhodil panáka kamsi do rohu.

Sedli si na koberec u vánočního stromku, Michal s šibalským úsměvem zastrčil šňůru do zásuvky a desítky barevných žároviček se probudily k životu.

„Ááá, copak to tu máme, to bude asi pro tebe,“ podal Evě velký balíček. „A tohle bude asi pro mě,“ natáhl se pro druhý dárek pod stromkem.

Vtom se Eva začala hlasitě smát, a když se Souček podíval na jmenovku, uvědomil si, co vyvolalo ten výbuch smíchu. Na cedulce totiž stálo BRACK.

„Jistě ten kus provazu s uzlama na koncích oceníš,“ smála se.

„Ha ha ha, tak jsme se zasmáli,“ počkal, až se Eva přestane smát, a pokračoval, „vlastně tu mám taky něco pro Bracka,“ vytáhl balíček, „jsou to ty kolečka, co se po nich může vždycky utlouct.“

Eva mezitím rozbalila svůj dárek. Pod obalem se nacházela krabice s notebookem. S nehraným překvapením se podívala na svůj protějšek.

Souček s výmluvným gestem řekl: „Říkala jsi mi, že už potřebuješ novejš.“ Usmál se. Byl rád, že je spokojená, a to ona skutečně byla. „Nic neříkej,“ zarazil ji zdviženým ukazováčkem, než stihla cokoliv říct.

Dala mu pusu na tvář, otočila se a podala mu malý, plochý balíček, zabalený v papíru s motivem Santy Clause. Věděla, že Michal má dobře placené zaměstnání, nikdy by ale nečekala, že dostane tak drahý dárek. Uvedlo ji to do rozpaků, on jí koupil nový počítač za tisíce, kdežto její dárek nestál prakticky ani korunu. Za učitelský plat si nemohla dovolit nic drahého, a tak vše vsadila na originalitu... a doufala, že to vyjde. Ani ne tak forma dárku, jako spíš obsah. Bála se, že Michala nějak rozhodí.

Uvolnil provázek, stáhl ho a rozevřel papír. Uvnitř se nalézalo vánoční přání, na přední straně byl vyobrazen stromeček. Otočil kartu a přečetl velkými písmeny napsané MILUJU TĚ!

Tohle opravdu nečekal, vyrazilo mu to dech. Chtěl něco říct, ale nemohl, v krku se mu udělal knedlík. V žaludku mu běžaly tisíce mravenců.

„Nic neříkej,“ zopakovala jeho frázi, tentokrát však mířenou na něj.

Pomaloučku se k němu naklonila. Snažila se z jeho tváře vyčíst jeho reakci. Nebyl zaskočený, to by znamenalo, že... Jeho výraz prozrazoval, že je šťastný. Něžně, dlouze ho políbila. Michal cítil, že se Eva téměř neznatelně chvěje. Nebyla si jistá, bála se, že něco pokazí. Jeho polibky se pomalu sunuly po krku, až se dostal k jejímu uchu.

„Já tebe taky. Dala's mi ten nejúžasnější dárek, jaký jsem si mohl přát,“ zašeptal jemně.

Pak jí jemně povalil na zem a sundal jí svetrík, následně i tričko. Ani si neuvědomil, že on na sobě své tričko už dávno nemá. Když sjížděl jazykem mezi její ňadra, šklubla Eva nohou, vytrhla ze zásuvky šňůru a stromek potměněl. Po stěně běžaly stíny, jak se plamen svíčky komíhal ze strany na stranu. Po nějaké době i plamének zhasl, to oni ale nevnímali. Tma nyní nevadila.

* * *

Ozvalo se zabouchání na kovové dveře, následované zvýšeným hlasem ostražky: „Pane Pražáku, máte tu návštěvu!“

Odložil knížku, vstal, přešel ke dveřím a zkrřížil prsty za hlavou. Ředitel věznice vyhlásil mezi vánočními svátky a Silvestrem návštěvní den, to od něj bylo pěkné. Dveře se otevřely, a když hlídač spatřil vzorně nastoupeného Pražáka, jen pokynul hlavou, ani ho nekontroloval. Všichni tady věděli, že Pražák není žádný kriminálník, nýbrž si tu jen odpykává trest za

nepozornost při řízení. A také věděli, že je to vzorný příslušník policie, inteligentní detektiv a čestný muž.

Vyšel na chodbu a následoval hlídače do místnosti s kulatými stolky. U jednoho seděla jeho manželka a kolega. Inspektor se pokaždé, když ho někdo známý viděl ve vězeňském mundúru, styděl. Přistoupil ke stolu a sedl si na volnou židli. Strážník odešel.

„Ahoj, miláčku,“ položila mu na jeho ruku svou.

„Ahoj, zlato,“ řekl vlídně, pak se pozdravil i se svým kolegou a přítelem.

Ten vyndal z tašky nějakou složku, položil ji na stůl a posunul k Pražákovi se slovy: „Nechci vás zdržovat, jen jsem ti přinesl něco, aby ses nenudil,“ usmál se, vstal a dodal „všechno nejlepší do nového roku!“ Oblékl si kabát a ponechal Pražáka s jeho ženou o samotě.

11. kapitola – Kontrakt

Reiner seděl na posedu na kraji lesa, kolem bylo naprosté ticho, jen vítr rozfoukával čerstvé napadaný sníh po louce. Najednou uslyšel křupání sněhu, jak k posedu kráčel jeho obchodní partner. Ten vylezl po žebříku a sedl si vedle Radima.

„Ideální místo pro schůzku,“ pochválil radního neznámý muž.

„Máte pro mě slíbenou odměnu?“ přešel rovnou k věci Reiner.

Neznámý se pousmál a přisunul Radimovi k nohám kufřík. „Deset milionů v pětitisícových bankovkách, jak jste chtěl. Druhou část dohody splníme taky, nemusíte se obávat!“ ujistil ho.

Reiner kufřík otevřel a nahlédl dovnitř. Paklíky bankovek, naskládané vedle, sebe ho přesvědčily, tak kufřík zase zaklapl. „Dobrá. Všechny potřebné dokumenty dostanete a do měsíce můžete začít stavět.“

„Na stavebním úřadě nebyly problémy?“ otázal se obchodní partner z firmy Mataco.

„Mám tam své kontakty, všechno proběhlo hladce. Ještě čekám na nějaká vyjádření, ale jak jsem řekl, do měsíce můžete začít se stavbou. Nikdo už nic nemůže namítnout. *Město* se prostě stane městem zbraní,“ usmál se Radim. Jemu samotnému se ta představa začínala líbit. A navíc mu bylo úplně jedno, co kdo namítne. Za pár měsíců už bude poslancem.

Neznámý muž ještě chvíli beze slova seděl a nasával do plic čerství vzduch z blízkého lesa. Pak se rozloučil a slezl dolů. Radní pak slyšel už jen jeho kroky, jak se vzdalují, dokud nenastoupil do auta. I hluk motoru se brzy vzdálil z doslechu.

Radim ještě notnou chvíli bez hnutí seděl a hleděl do dálky přes zasněžené pole. Když ho začaly zábst ruce, postavil se a pomalu slezl dolů. Nastoupil do svého vozu, kufřík s penězi položil na sedadlo spolujezdce a otočil klíčkem v zapalování. Motor zachrčel, ale nenaběhnul. Znovu se pokusil nastartovat, i druhý pokus ovšem nevyšel. I všechny další snahy byly marné, zapalování zkrátka nefungovalo.

Bouchnul rukama do volantu a zlostně si ulevil: „Sakra!“

Vystoupil a otevřel kapotu nad motorem. V autech se moc nevyznal, takže to po pěti minutách vzdal. S melancholickým úsměvem si uvědomil ten paradox. Vybavil si onu poučku, která mu připadala jako opovržením hodné klišé a kterou všichni rodiče vtlačují do hlav svým dětem – peníze ve skutečnosti nedělají lidi šťastnými.

Teď se opravdu nacházel v situaci, kdy mu ke štěstí nepomůže ani těch deset milionů, co leží na sedadle spolujezdce. Nijak teď nezvýší jeho pohodlí. V duchu se tomu zasmál. Pak ale

tuhle rádoby moudrou poučku zatlačil. *Auto by se mi porouchalo, i kdybych byl chudej.* Vytáhl z kapsy mobil a zavolal do servisu.

„Dobrý den. Stojím na polní cestě, která odbočuje doprava ze silnice na *Dlouhou Lhotu* asi tři kilometry od *Města*. Nejde nastartovat motor.“

„Dobře. Počkejte, já se podívám na mapu,“ Radim slyšel klikání myši, „ono je tam těch odboček víc. Nemáte třeba GPS?“ říkala slečna na druhém konci telefonu.

„Jistě, že mě to hned nenapadlo,“ zapnul navigaci, a když naběhla, vyvolal údaj o aktuální poloze. Nadiktoval dispečerce souřadnice.

„Díky, to nám pomůže vás najít. Momentálně jsou všechny servisní vozy v terénu. Může to tak hodinu trvat. Až odsud budou vyjíždět, dám vám vědět.“

Reiner byl sice o deset milionů bohatší, to však nic neměnilo na faktu, že tu bude muset nejméně hodinu čekat, než vůbec servisní vůz přijede. A to nepočítá dobu opravy.

* * *

Pan Karel, člen stejné politické strany jako Radim Reiner a jeho blízký spolupracovník, otevřel e-mailovou schránku a v duchu se zaradoval. Přišla mu zpráva o změně zůstatku na účtu. Na rozdíl od svého kolegy, Reiner, on preferoval elektronické platby. Na jeho tajný účet, který oficiálně vlastně patřil někomu úplně jinému, mu přišel sedmiciferný obnos – deset milionů.

Chvíli si liboval v pohledu na tu částku na svém bankovním účtu. Když se přesvědčil, že firma Mataco jedná spolehlivě, rozhodl se, že celou operaci dotáhne do konce. Nesmí kolem čmukat inspekce, ten zatracený Útvar odhalování korupce a finanční kriminality. Musí odvést pozornost. A měl promyšlený plán, jak to udělat. Zvedl sluchátko, vytočil číslo a čekal.

Pak to někdo zvedl a ozval se chraplavý hlas: „Haló?“

Karel se opřel, zhluboka nadechl a řekl: „Zahajte fázi odpoutání pozornosti. Odměnu dostanete hned, jak to dokončíte.“

* * *

Zdeněk Málek právě seděl v křesle a četl si noviny, když zazvonil zvonek. Otevřel dveře a spatřil dva policisty a jednoho muže v kabátě.

Civilně oblečený muž se zeptal: „Pan Málek?“

„Ano. Přejete si?“ odpověděl Zdeněk.

„Jménem zákona vás zatýkám pro podezření z praní špinavých peněz. Nyní vás musím odvézt k výslechu.“

12. kapitola – Návrat

Zabouchání na dveře vytrhlo inspektora Pražáka z myšlenek, které mu běhaly hlavou, když pročítal materiály týkající se dlouho sledované skupiny na magistrátu ve *Městě*. Odložil papír na hromádku, ležící na stolku, vstal, přešel ke dveřím. Ruce mu cukly, jak chtěl opět podle předpisů zkřížit prsty za hlavou, pak si to ovšem rozmyslel a ruce volně spustil podél těla.

Když se dveře otevřely, uviděl v nich nejen hlídače, ale i svého právníka a dva příslušníky vězeňské eskorty. Ti ho neznali, takže urychleně provedl ten úkon, který si před okamžikem rozmyslel.

Strážný ho krátce prošacoval a pak ho poplácal po rameni. „Tak hodně štěstí pane Pražáku. Ve své kanceláři budete jistě užitečnější než tady,“ usmál se na něj. Otočil se a řekl eskortě: „Je čistej. Můžete si ho přebrat.“

Pražák se také usmál. „Vždyť jsem si sem už kancelář skoro přestěhoval,“ kývl směrem ke stolku, „ale děkuju.“

Jeden z členů vězeňské služby k němu přistoupil a uvolnil z opasku želízka. Inspektor předpažil a za pět vteřin se ozvala dvě klapnutí. Vyšli z cely, hlídač ji zavřel a zamkl a Pražák se zbylými třemi muži opustil věznici. Před branou stálo několik policejních antonů, nastoupili do jednoho z nich.

Za čtvrt hodiny už Pražák procházel chodbami budovy soudu. Vstoupili do předsálí, eskorta mu sundala pouta a ponechala ho o samotě s jeho právníkem.

„Jakou, myslíš, že mám šanci?“ zeptal se po chvíli ticha inspektor.

Jeho právník a kamarád odpověděl: „Na devadesát devět procent tě pustí. Viděl jsem vyjádření ředitele věznice i šéfa ostrahy. Měls' ho vidět, to je óda na tebe. Nejen, že ses nedopustil jediného přestupku, ale dodržoval jsi přesně všechna pravidla a dokonce ses prý hlásil na dobrovolné práce. Nikdo nemá důvod tě tam držet, akorát stojíš stát spoustu peněz.“

Pražák se zasmál. „Jo, válim se tam za státní prachy a navíc, venku na mě čeká nějaká práce.“

„Přesně tak. Musíš uvolnit místo těm, co tam co nevidět pošleš.“

„Byla to zajímavá zkušenost, ale těším se, až vypadnu. Ne, že by ve vězení vařili špatně, ale doufám, že budu dneska večeret se svou ženou.“

Pražákův právník si narovnal kravatu, zvedl kufřík a prohlásil: „Tak jdeme na to, Filipe.“

* * *

Eva otevřela líně oči a zamžourala, protože do místnosti pronikaly sluneční paprsky pozdního dopoledne. Na levém boku cítila příjemné teplo, Michal také ještě ležel v posteli, zády k ní. Obrátila se na levý bok, objala ho jednou rukou a dala pusku na krk.

„Dobry ráno,“ pozdravil.

„Myslela jsem, že ještě spíš,“ pověděla mu Eva.

„Ne, už jsem chvíli vzhůru.“

Chytila ho pevněji a chtěla obrátit na záda. „Pojď ke mně.“ Neotáčel se, zabrala tedy a nakonec se jí podařilo dostat ho na záda. Klekla si obkročmo nad něj a políbila ho. Michal vypadal zádumčivě, a nevypadalo to, že by měl náladu... náladu ani na to, dát Evě pusku. Trochu ji to rozhodilo. „Copak je, zlato? Děje se něco?“ Opět si lehla a přitiskla hlavu na jeho rameno.

„Ne, promiň. Jsem jen unavenej,“ pronesl s povzdychem.

Eva váhala, pak se ale rozhodla to risknout. Jako to riskla před několika týdny, když na Štědrý den posunula jejich vztah podstatně dál. Řekla jemně, tím sametovým hlasem, který byl pro Součka vždy jako rajská hudba: „Miluju tě, to víš, ne? Chci, abychom byli šťastní. Když tě něco trápí, mě to trápí desetkrát víc. Už několik dní, od minulého týdne jsi takový zasmušilý, máš špatnou náladu, a i když se to snažíš kvůli mně zakrývat, poznám to. Jestli se něco děje... mně to můžeš říct.“

Michalovi se rozbušilo srdce, evidentně se mu to nepodařilo zcela skrývat. Věděla, že je něco v nepořádku, to by se dalo chápat jako dobré znamení – jejich vztah je na takové úrovni, že do něj vidí. On se však tímto faktem vůbec nezabýval, neuvědomoval si to. Věděl, že Evě může věřit a že ona potřebuje ujištění, že se jeho nálada netýká vztahu k ní. Dokonce jí to chtěl říct, chtěl to vykřiknout, potřeboval to.

„Ne, vážně se nic neděje. Všechno je v pohodě,“ podíval se na ní konečně a usmál se. Chytil ji za ruku a pevně ji stiskl. „Jsem rád, že tě mám.“

Několik vteřin na sebe hleděli, až se Eva také usmála. „Tak jo. Udělám kafe.“ Vstala a odešla do kuchyně.

I když navenek ustoupila a přistoupila na Michalovu verzi, věděla, že to není pravda. Jeho oči ho prozradily. Hned, jak vyšla z ložnice, z Michalova dohledu, opřela se o stěnu a složila hlavu do dlaní. Roztřásl se jí kolena. Vždy se jí podařilo chmurné myšlenky zahnat, tentokrát ale zaplavily její mysl a propukly naplno.

Co když mě už nemiluje? Jestli ano, proč se mi nesvěří, když to vždycky dělal? Proč mlčí? Asi jen čeká na vhodnou příležitost oznámit mi, že je konec, honilo se jí hlavou. Po chvíli ten sžiravý plamen nejistoty a strachu přidusila a vydala se do kuchyně připravit kávu. Ten plamen však stále doutnal a jen čekal na příležitost k dalšímu běsnění.

* * *

Jak si inspektor Pražák přál, tak se i stalo. Po půl hodině už vycházel ze soudní síně, kde mu soudce odpustil zbytek trestu.

13. kapitola – Zpráva dne

„Dispečink rychlé záchranné služby, mluvte,“ řekla operátorka a snažila se zachytit důležité informace.

Žena na druhém konci linky však byla, soudě dle hlasu, velmi rozrušená, takže řeč byla velmi chaotická, rychlá a trhaná.

„Prosím, zopakujte mi vaši adresu... dobře, záchranka už je na cestě.“ Přepojila na služební kanál a oznámila posádce: „Muž, asi šedesát let, jeho manželka ho našla oběšeného doma v koupelně. Nejeví známky života. Adresa je Truhlářská tři sta třicet pět, dům se zahradou.“ Pak se dispečerka opět připojila na linku s tou ženou. „Držte postiženého tak, aby se provaz uvolnil, aby nebyl napnutý, nepokoušejte se ho ale sundat.“

Zatímco operátorka dávala pokyny po telefonu, posádka sanitky už vyjela. Do ulice Truhlářská vjížděla záchranka o šest minut později, dům se zahradou nebylo problém najít i bez navigace. Doktor a dva zdravotníci popadli tašky a vběhli do domu.

„Jak dlouho už takhle je?“ zeptal se muž v červenobílé uniformě.

„Nev-nevím. Byla jsem pryč, a když... když jsem se vrátila, našla jsem ho tu. Pomozte mu, prosím!“ pronášela mezi vzlyky žena.

„Dobře, sundáme ho,“ rozhodl doktor a stoupl si na pračku.

Jeden ze zdravotníků si stoupl na radiátor a druhý chytil postiženého pevně kolem pasu. „Opatrně. Raz, dva, tři,“ zdravotník muže přizvedl, aby doktor mohl uvolnit smyčku, a pak ho pomalu spustili do náruče druhého sanitáka.

Opatrně ho položil na zem, pokusil se nahmatat tep na krku a okamžitě zahájil resuscitaci. Zatímco prováděl masáž srdce, druhý zdravotník píchl tomu muži adrenalin a doktor intuboval endotracheální trubicí a nasadil dýchací masku. Po třiceti stlačeních hrudníku dvakrát zapumpoval, aby dostal do plic postiženého kyslík. Zatímco se jeho dva kolegové pokoušeli pacienta oživit, jeden ze zdravotníků uklidňoval jeho ženu, která byla ve značném šoku.

Po patnácti minutách své snažení vzdali, muži již nebylo pomoci. Doktor si otřel zpcené čelo, vyňal trubici z dýchacích cest toho muže a pravou rukou mu zavřel oční víčka. Několik vteřin všichni beze slova hleděli na mrtvého.

Doktor si pomalu stoupl, přešel k ženě a řekl: „Je mi líto, dělali jsme, co bylo v našich silách. Upřímnou soustrast, paní...“ Vlastně neznal její jméno.

„Málková,“ dořekla za něj a představila se tak. Pak složila hlavu do dlaní a plakala.

* * *

Míček zapadl do jamky a Radim Reiner zvedl vítězně ruce nad hlavu. Už vede o čtyři body, ještě zbývá pět jamek.

Minigolf je ale nevyzpytatelný, pomyslel si Reiner, nesmím ztratit koncentraci.

Obešel dráhu, sehnul se a míček z díry vytáhl. Přešel spolu se svým soupeřem k další dráze. Vtom mu zazvonil mobil.

„Ahoj, Karle,“ pozdravil, „ale... právě hraju minigolf se zástupcem šéfa krajského kontrolního úřadu.“

„Četl jsi teď zprávy?“ zeptal se pan Karel.

„Ne, vždyť ti říkám, že právě hraju...“

„Tak si je přečti! Ne hlavní zprávy, ale z našeho regionu, tam o tom píšou.“

Radim si povzdechl: „A to mi to nemůžeš říct rovnou ty?“

„Tak jo,“ řekl radostně pan Karel, jako by byl rád, že právě on může být poslem dobrých zpráv. „Zdeněk Málek je mrtvej. Jeho žena ho našla oběšenýho. Chápeš to? Je ze hry. Vyšlo to! O tom by se mi nikdy nesnilo, mně by stačilo, kdyby skončil ve vězení, a on se nakonec zlikviduje sám. Aspoň ušetříme za úplatek soudci.“

Reiner z toho takovou radost neměl, přeci jen si pokaždé říkal, jestli už to nezašlo až moc daleko, a tentokrát to zašlo, jak nejdál mohlo. Chtěl sice zdiskreditovat Málka, ale ne za cenu jeho života. Nebo to přeci jen v hloubi duše chtěl? Už se zase ozývalo to, co zbylo z jeho svědomí. Konečně se z proudu těchto myšlenek vytrhl, zahnal veškeré vnitřní hlasy a potlačil zárodky lítosti.

Co sis sakra myslel? Moc dobře jsi věděl, že to může zajít takhle daleko, a i přesto jsi do toho šel! okřikl se v duchu.

Řekl chladně: „No tak to je teda novina. Páni! Díky za informaci. A teď mě omluv, musím už končit, promluvíme si později.“

Zandal mobil zpět do kapsy a usmál se na svého soupeře. „Jen pracovní záležitosti. Nic důležitého,“ mávl rukou. „Jamka číslo čtrnáct – ta je záludná.“

14. kapitola – Tajemství

Michal zavřel dveře a rozhlédl se po předsíni, nervózně položil klíče na poličku a zaposlouchal se. Nic neslyšel, žádné rachocení z kuchyně, televize vypnutá, navíc všude zhasnuto. Téměř se zatajeným dechem si zul boty, zarovnal je ke stěně a vykročil do bytu, aniž by si nazul pantofle. Potichu našlapoval a uvažoval.

Neměl bych se ozvat? Třeba ,Ahoj, miláčku, jsem doma.‘ Ne, spíš to chce taktiku tichého vplížení a omluvy ,Promiň, musel jsem se zdržet v práci.‘ Jasně... a ona odpoví ,Jo, jako vždycky. Večeře už vychladla.‘ Sakra! zaklel v duchu.

Zůstal raději zticha, koneckonců vůbec nemusela být doma. Třeba šla vyvenčit Bracka. Ne, teď si všimnul, že pes leží na svém místečku a spí. Opravdu litoval toho, že posledních několik dní se vrací z práce až takhle večer. Navíc byl naprosto vyčerpaný, takže toho pak už moc nenamluvil, natož aby někam vyrazili.

I v obýváku bylo zhasnuto. Otevřel dveře do ložnice, byla tu tma a ticho. Už chtěl zavřít dveře, když se najednou všimnul siluety Eviny postavy. Seděla na posteli ve strnulé poloze, ani náznak pohybu. Michal vkročil do místnosti, pomalu přešel k ní a přisedl si. Ona se ani nepohnula. I když byla v ložnici tma, zblízka si Michal všiml, že Eva nepřítomně hledí do zdi.

„Zlato, co tu děláš?“ zeptal se jemným hlasem.

Neodpovídala.

„Stalo se něco?“

Eva mlčela, jako kdyby oněměla.

„Prosím, řekni něco! Děsíš mě. Copak je? Je ti něco? Víš přece, že mi můžeš říct všechno.“

Odpovědi se nedočkal, ale všiml si, že se jí chvějí koutky úst, vlastně se chvěla celá, byť nepatrně. Děsilo ho to, protože mu bylo jasné, že je Eva nešťastná, ale nevěděl proč.

Konečně prolomila ticho: „Právě že si nejsem jistá, jestli ti můžu říct všechno. Nejsem si jistá, jestli mi ty říkáš všechno. Nevím, jestli,“ hlas se jí zlomil, „jestli ti můžu věřit.“

„Ovšemže mi můžeš věřit. Samozřejmě, že ti říkám všechno,“ řekl Michal.

„Dobře, tak buď tedy upřímný. Miluješ mě, nebo nějakou jinou?“

„Och bože, ty sis celou dobu myslela, že ti něco tajím? To je obrovské nedorozumění! Podívej se mi do očí,“ položil jí ruku na rameno, „od chvíle, co jsem tě potkal, tě miluju celým srdcem. Jenom tebe. Jak bych se tě mohl vzdát? Vždyť pro mě znamená všechno,“ řekl něžně.

„Opravdu?“ Na Evině obličejí se objevil náznak úsměvu.

„Proto jsem chtěl, aby ses mi podívala do očí. Ano, opravdu. Ano, miluju jenom tebe.“

Vrhla se mu do náruče a pevně se k němu přitiskla. Michal cítil, jak se mu do košile vpíjejí horké slzy. To, co řekl, byla pravda, ale váhal, zda jí to má říct úplnou pravdu. Slíbil, že bude mlčet, teď se mu však zdálo, že platnost tohoto slibu dneškem skončila. Počkal ještě chvíli. Vlastně to byla dlouhá chvíle a po celou dobu v sobě sbíral odvahu.

„Tak jo, je čas vyložit karty a seznámit tě s celou pravdou,“ řekl a jemně ji od sebe odtáhl, aby jí viděl do očí. „Dělám to nerad, protože tě do toho nechci zatahovat, mohlo by tě to ohrozit. Zároveň ale nechci ztratit tvoji důvěru, a tak ti povím všechno.“

* * *

Radim Reiner šel potmělou chodbou směrem ke schodišti. Zhruba uprostřed si vzpomněl, že si nevzal mobil. Před chvílí, když dotelefonoval, ho odložil na svůj stůl a při odchodu si ho zapomněl vzít. Otočil se tedy a kráčel nazpět do své kanceláře. V budově magistrátu se pravděpodobně už nikdo nenacházel, alespoň ne v tomhle patře. Přistoupil ke dřevěným dveřím, a když vsouval klíč do dírky, začal jeho mobil vyzvánět.

Tak teď už to je jistý, že jsem si ho nechal na stole, pomyslel si Radim, když uslyšel zevnitř tóny své oblíbené písničky.

Odemkl, přešel kancelář, uchopil mobil a všiml si na displeji napsaného jména volajícího – Karel.

„Ahoj. Jak se vede?“ oslovil kamaráda vesele Radim.

„Není čas na blbosti, poslouvej pozorně! Pamatuješ, jak jsem chtěl nechat sledovat toho Součka a tys mi to rozmlouval?“

„Jo. Ty jsi řekl našim lidem, aby ho sledovali?“

„Ne, nakonec jsem dal na tebe a nikoho jsem na něj nenasadil. Říkal jsem si, že máš pravdu, a snažil jsem se to pustit z hlavy. Jenže mi to furt vrtalo hlavou. Prostě se mi na něm něco nezdálo. Tak jsem ho sledoval sám.“

„Cože? Ty jsi ho sledoval? No tak ses aspoň přesvědčil, že mu můžeme věřit.“

„Třikrát během dvou týdnů se cestou z práce zastavil u jedné budky a volal z ní. Tak jsem si to proklepl u operátora. Za malý úplatek mě nechali prohrabat se jejich databází.“

„A co jsi zjistil?“ zeptal se mírně ironicky Radim.

„Ve výpisu hovorů z té budky jsem zjistil, že hovory na jedno volané číslo jsou vždycky přeměřované. Ze zvědavosti jsem si otevřel detail toho čísla. Nějaký automat nebo možná zastírací uzel na lince. Měli kecy, že prej je to nezákonný, ale když jsem jim mával prachama před ksichtem, nechali mě zjistit, komu patří to číslo, na který jsou ty hovory přeměřované. A hádej, co to je za číslo?“

„Nóó, to nevim. Nechám se podat,“ hořel nedočkavostí Radim.

„Pražákovo!“

Reiner se zamyslel. „Pražák, Pražák... není to ten...?“ Reiner se snažil vybavit si tu osobu.

„Jo, ten fízl! Ten zkurvenej parchant, co s ním spolupracujeme, volal tomu čmucharovi z protikorupční policie. Víš, co to znamená?!“ začal rvát pan Karel, pravá ruka radního Reiner.

Radim málem upustil mobil na zem. Polilo ho horko. Těžkými kroky se přesunul k židli a tvrdě dosedl.

„Víš... víš to jistě?“ zeptal se roztřeseným hlasem.

Karel přestal křičet, to však neznamenalo, že by byl klidnější. „Jo, to je jistý. I časy z výpisu hovorů odpovídají časům, kdy jsem ho tam viděl. Radíme, musíme se s tímhle problémem hned vypořádat! Musíme Součka navštívit. Okamžitě! Jedeš taky?“

Reiner dlouho nic neříkal. Jeho blízký spolupracovník mu právě oznámil, že další jeho blízký spolupracovník je práškač. Bylo to téměř jisté, přál si, aby ty hovory byli od někoho jiného, ale jak to vypadalo, Michal Souček skutečně nebyl tím, kým se zdál být.

„Jo, pojedu s váma. Svolej chlapy, sejdeme se u tebe.“

* * *

Eva si utřela slzy z tváře a pohlédla ustaraně na Michala. Co jí chce říct? Co „všechno“? Michal se zhluboka nadechl a chytil Evu pevně za ruku.

„Říkal jsem ti, že pracuju na městském zastupitelstvu. Možná víš z místního tisku nebo z internetu, že občas prosákne ven informace, že se tam dějou různé nekalosti. No, abych byl upřímný, jsou to zatraceně velké nekalosti. Policie to spolu s Útvarem odhalování korupce a finanční kriminality vyšetřuje a nasadila tam už skoro před rokem svého člověka, aby se infiltroval do jejich organizace. Ten člověk jsem já.“

15. kapitola – Návštěva

„Ty jsi...“ Eva překvapením téměř oněměla.

„Agent protikorupční policie v utajení, ano. Od chvíle, kdy jsem vstoupil do tohoto města, mám novou identitu a plním misi,“ Michal se odmlčel, „promiň, že jsem ti to neřekl, ale byl jsem v přísném utajení.“

„Byl-był jsi? A už... nejsi.“

„Předevčirem se to zvrťlo, jeden z radních, co odešel nedávno do důchodu, spáchal sebevraždu, protože na něj chtěla místní mafie hodit nějaké podvody.“ Michal sklonil hlavu. „Přitom to byl jeden z největších biců za slušnou politiku za posledních deset let. Prostě to už začalo být neúnosné. Odpískal jsem to, bezťak už mám plno důkazů. Během pár dnů, možná už zítra přijede kavalérie a skončíme to.“

Eva na Součka užasle zírala, nezmohla se na jediné slovo.

„Poslyš, sice to všechno co nevidět skončí, ale musím si dávat pozor, dokud nebudou všichni zatčeny. Tím, že jsem ti to řekl, se stáváš, chtě nechtě, součástí případu. Musíš si dávat pozor.“

„Jo, budu, neboj,“ řekla, „a díky, žes mi to řekl.“ Eva se pokusila o úsměv a opětovala stisk ruky. „A co budeš... co budeme dělat, až to všechno skončí?“

Michal se zamyslel a řekl: „Až to tady dodělám, tak...“ zťichl a soustředil se. V místnosti se rozhostilo ticho.

„Co se děje?“ zašeptala Eva.

„Slyšíš to? Ty auta jedou nejmíň padesátkou,“ Souček se zvedl z postele, rychlými kroky přešel k oknu a odhrnul závěs. „Možná jsem paranoidní, ale nezdá se mi normální, aby naší ulicí projížděly tři auta takhle rych-“ zarazil se uprostřed slova.

Ta auta zastavila s hlasitým kvílením před jejich domkem, z každého vystoupili tři muži. Pouliční lampa sice poskytovala jen chabé osvětlení celé scény, Michal však jasně poznal Radima Reinera.

„A do prdele!“ zaklel, když si všiml pistolí.

„Co se děje?“ zeptala se vystrašeně Eva, která stále ještě seděla na posteli.

„Musíme hned zmizet! Odhalili mě, jdou po mně. Pojd'! Rychle!“

Oba vyběhli z ložnice, jako by měli v patách lávu. Přeběhli obývánkem ke dveřím na zahradu.

„Bracku! Okamžitě pojd' ke mně!“ zavolala Eva svého čtyřnohého miláčka.

Byl ve vedlejší místnosti, takže na něj neviděla. Nepřicházel. Eva si zoufale uvědomila, že Brack má ve zvyku brát na zřetel až několikáté zavolání v řadě.

„Pojd'! Není čas!“ vykřikl trochu tlumeně Michal právě ve chvíli, kdy se z předsíně ozvala rána, jak se rozletěly dveře.

Přeběhli po trávníku až k dřevěnému plotu. Michal jí pomohl přelézt a sám se chystal překonat překážku, když vťom se zevnitř domu ozvalo zuřivé psí vrčení následované takřka okamžitě bolestným zaúpěním nějakého muže.

„Do prdele! Zťatraceně! Ten blbej čokl mě... ááá,“ doléhal k Michalovým uším křik z domu.

Pak se ozvaly tři rány z pistole a tentokrát psí zakvílení. Souček zůstal stát jako opařený. Ohlédl se a vlhkýma očima se podíval směrem, kde se vše odehrálo. Srdce se mu rozbušilo, zasáhla ho vlna zuřivosti. Bracka miloval a nyní se přemáhal, aby se nerozběhl zpět a nepomstil jeho smrt.

„Co se děje?“ zašeptala Eva roztřeseným hlasem a vyťrhla tak Michala z jeho myšlenek.

Náhle si rozpomněl, kde je a proč utíká. A že nemají moc času. Hbitě přeskočil plot a pak oba vzali nohy na ramena. Běželi přes pozemek souseda, přeťlezli zídku a ocitli se na ulici. Utíkali přes celou čťvrt', než si trochu vydechli. Ani jeden z nich nic neřikal.

Klusem doběhli na hlavní ulici, Michal se rozhlížel. Chytil Evu za ruku a namířil směrem k obchodnímu centru. Plán vyšel! Před budovou stálo taxi. Eva s Michalem nastoupili.

„Kam to bude?“ otočil se na ně sympatický chlapík.

„Na policii.“

16. kapitola – Praní prádla

Do bytu vnikal otevřenými dveřmi vlahý, ale stále studený jarní vzduch. V louži krve, rozlévající se po podlaze, ležel na boku nehybně zlatý retrívr. Po podlaze se kromě mrtvého Bracka válely i další věci, které muži v zápalu zlosti rozházeli. Reiner přecházel obývací místnost sem a tam a doslova se rval za vlasy.

„Jak to myslíte, že utekli? To mi jako chcete říct, že jste nechali toho diletanta s tou jeho děvkou utýct? Do hajzlu, co teď budeme dělat?! Za chvíli tu je zásahovka, chápete to? Končíme, všichni shnijeme v lochu,“ řval Radim. Pak se podíval na mrtvého psa a následně na zkrvavenou ruku jednoho ze svých mužů. Melancholicky se pousmál. „Pche, vždyť vy máte problém i s pitomým domácím mazlíčkem.“

Ostatní se neodvažovali promluvit, sami byli zaskočení a bezradní. Reiner sebou škubl, když mu zazvonil v kapse mobil. Udiveně pohleděl na displej, zaváhal a pak hovor přijal.

* * *

Michal s Evou vystoupili z taxíku a vběhli do budovy Státní policie. Vrátný zpozorněl, pozvedl zrak, změřil si dvojici pohledem a odložil časopis na pult před sebou.

„Dobrý večer. S čím vám mohu pomoci?“ optal se a zívá.

Souček ze sebe vyrazil: „Jdou po nás ozbrojení muži. Potřebuju se okamžitě spojit s centrálou Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu a Útvaru odhalování korupce a finanční kriminality!“

Policista se překvapeně zamračil, protřel si krouživými pohyby spánky a řekl: „To jako vážně? A kdo vlastně jste?“

„Agent v utajení a tohle je učitelka dějepisu a společenských věd na místní škole. Stačí?“

„A co že tu děláte? Říkal jste, že po vás někdo jde?“

„Tak různě, popíjím kávičku, koukám na fotbal a mezitím si skáknou na pokec s místní mafii. A tak nějak se to seběhlo, že nás teď chtějí jaksí...“ podíval se na Evu, „zabít. Jo, to je to správné slovo. Prostě nás chtějí poslat pod drn.“

Vrátný vypadal zmateně. „Jste zranění? A-a kde vůbec jsou ti, co po vás jdou?“

Teď už Michal vypěnil. „Zavolejte sakra už tu zásahovku!“ zaječel a bouchl pěstí do pultíku před sebou.

Vrátný se zvedl ze židle, pootevřel jedny dveře, prostrčil hlavu do místnosti. „Hoši, ujměte se těch dvou. Honzo, zavolej na protikorupční, jestli znaj tohohle maníka.“ Pak se otočil na Michala s Evou a řekl: „Pojďte dál, kluci se o vás postaraj. Ale jestli si z nás děláte srandu...“ zvýšil hlas.

Po několikerém přepojení se jeden z policistů konečně dovolal do Pražákovy kanceláře. Protože inspektor telefon po čtyřech zazvoněních nezvedl, hovor se automaticky přesměroval k němu domů.

„Haló?“ ozval se Filip Pražák.

Policista si odkašlal. „Před chvílí k nám na služebnu přišel nějaký muž, Michal Souček. Prý pracuje ve vašem útvaru. Jeho identifikační kód je,“ podíval se na papírek, na který mu ho Michal napsal a četl, „tři, osm, pět, en, tři, dva, dva, pomlčka, osm, dva, ká.“

Muž na druhém konci linky vyhrkl: „Ano, nasadili jsme ho jako agenta do Města, aby se infiltroval do zdejšího podsvětí. Co se stalo?“

„Říká, že po něm a jeho přítelkyni jdou ozbrojení muži. Vzkazuje vám tohle,“ opět se podíval na papírek, „zahajte akci praní prádla, okamžitě!“

Pražákovi začalo prudce bít srdce, zmocnil se ho pocit, který pociťují lidé před bojem – nervozita, radost, strach, ale hlavně odvaha. Rok náročné práce se možná vyplatil, je na dosah vítězství. Avšak vše se teprve rozhodne. „Odted' přebírám velení celé operace, a jelikož se jedná o organizovaný zločin a náš člověk se nachází v akutním ohrožení, spadáte nyní pod mé přímé velení. Vy zajistíte Michalovo bezpečí, o vše ostatní se postarám já. Ať se vaši muži připraví, možná je budeme potřebovat!“ uzavřel Pražák svoji řeč, ukončil hovor a vytočil číslo ústředí, aby okamžitě zmobilizoval zásahovku a vyšetřovatele.

Jiný policista, dokonce vysoce postavený policejní důstojník, mezitím přinesl Michalovi a Evě kávu z automatu.

Položil plastové kelímky na stůl a řekl: „Tak jsme si ověřili vaši totožnost. Zatím zůstanete tady, postaráme se o vás.“

Pak se otočil a z místnosti odešel. Šel na záchod. Hned, jak vkročil dovnitř, zamkl za sebou dveře, teprve potom rozsvítil. Přešel k umyvadlu, pozvedl páku a nechal téct vodu naplno. Sloupec vody, narážející na umyvadlo, působil značný hluk. Alespoň dostatečný na vytvoření jakési zvukové bariéry. Kdokoliv by za dveřmi poslouchal, uslyší jen zvuk vody, vše ostatní v něm zanikne.

Vytáhl z kapsy mobil, otevřel seznam kontaktů a sjel k písmenku R.

„Ahoj, Milane,“ ozval se Reiner

„Ahoj. Co se sakra stalo? Před pár minutama se tady na stanici objevil ten tvůj kolega Souček s nějakou ženskou, že prej po nich jdou nějakí ozbrojení muži,“ řekl policista.

„Nebudu chodit kolem horký kaše. Byli jsme prozrazeni. On... to on za všechno může.“

„Jo, to mi došlo. A uvědomuješ si, že s tebou půjdu ke dnu i já?“ policista se musel krotit, aby nezačal křičet.

„Chtěli jsme ho oddělat u něj doma, ale utekli nám. Hele, ty víš, co musíš udělat. Jsi naše poslední šance. Ještě se můžeme všichni dostat z tohoto podělanýho města, z týhle země.“

„Uvědomuješ si, co po mě chceš? A jak to vůbec mám udělat, vždyť ty dva střeží celá stanice.“

Radim naléhal: „Jsi naše poslední šance. Prosím!“

Policista zavřel oči a zadržel dech. Pak se zhluboka nadechl a pronesl: „Tak jo. Sejdeme se na nouzovém stanovišti.“

Ukončil hovor, zavřel tekoucí vodu a vyšel z toalet. Nenápadně se vkradl do zbrojnice, ze zásuvky vytáhl tlumič a nasadil ho na svou pistoli, kterou následně skryl pod uniformou. Vydal se směrem k místnosti, v níž seděli Michal a Eva.

17. kapitola – Přestřelka

Filip Pražák, zapínaje si kabát, vyběhl před svůj dům. Během několika vteřin do ulice zabočil černý mercedes s modře blikajícím majákem za čelním sklem. Vůz prudce zabrzdil těsně před inspektorem, který do něj záhy naskočil.

„Zásahová jednotka už je na cestě. S trochou štěstí je dohoníme cestou,“ oznámil mu muž na místě spolujezdce.

Pražák zaklapl bezpečnostní pás a nervózně se podíval na hodinky. Do *Města* to mají tak dvacet minut, za tu dobu se dají spláchnout všechny důkazy a odstranit všichni svědkové, kteří by mohli svědčit... nebo tajní agenti.

Zatímco vyšetřovatelé vyzvedávali Pražáka, po dálnici se už řítily dvě dodávky plné po zuby ozbrojených mužů zákona. Věděli, do čeho jdou. Už skoro rok dostávali jejich nadřízení zprávy od agenta, který se infiltroval do *městského* podsvětí, takže přesně znali polohu tajného shromaždiště, ve kterém se členové mafie setkají. Až pozatýkají celou tu bandu, zajistí ještě všechny důkazy v jejich domech, na magistrátě a ve všech jejich skrýších. Jde jen o čas. A řidiči obou policejních antonů to věděli. Takřka současně sešlápli plyn a zrychlili až na samotnou hranici výkonnosti motorů – sto osmdesát kilometrů v hodině.

Také velitel zásahové jednotky si uvědomoval, že čím dřív na místo dorazí, tím menší má nepřítel šanci. *Alespoň, že náš člověk je v bezpečí*, pomyslel si.

* * *

Opak byl ovšem pravdou. Jen několik kroků dělilo policejního důstojníka Milana od splnění nejnaléhavější žádosti jeho přítele, kterou kdy slyšel – msty, nefalšované mafiánské vendety. Sáhł po zbrani, kterou před chvílí opatřil tlumičem, a pomalu ji začal vytahovat zpoza opasku.

Napřáhl se po klíce a vtom se za ním ozval hlas: „Šéfe, kluci vod organizovanýho zločinu jsou na drátě. Prej potřebujou nějakou zálohu. Asi nás chtějí mít po ruce, kdyby se něco zvrtilo.“

Milan se zarazil, tohle ho opravdu zaskočilo. Právě se chystal popravit ty dva, když ho kolega oslovil. Nebyl si jistý, jestli ho viděl. Jestli viděl tu zbraň. Mladšího policistu zase zaskočilo, že se jeho nadřízený tak zarazil. Vtom se otevřely dveře, stál v nich Michal. Okamžitě vyhodnotil celou situaci.

Ten, který patří k mafii, držel napůl vytaženou a jistě nabitou zbraň. Za ním stál jiný policista, který nevěděl, co si má o ruce v téhle poloze myslet, a ačkoliv Milanovu zbraň neviděl, začínal mít asi silné podezření. Oba byli značně rozrušení a teď zírali na Michala. Ten opodál stojící policista se chystal tasit svoji zbraň. Souček však věděl, že by to nestihl dřív než ten parchant stojící před ním, tak se mu podíval do očí a znatelně zavrtěl hlavou na znamení, aby to nedělal. Nebo alespoň doufal, že si strážník toto gesto správně vysvětlí.

Milan se rozhodl jednat. Prudce se otočil, napřáhl pistoli a vystřelil po druhém policistovi. Ten ale stihl včas uskočit. Mafián v policejní uniformě vypálil několik dalších ran. Mrštný policista však uhnul i podruhé a pak skočil za roh. Milan se ho ani nesnažil pronásledovat, byl si vědom toho, že za několik vteřin po něm půjde celá policejní stanice. A navíc měl jen jeden zásobník, takže si nemohl dovolit plýtvat náboji. A také tu byl jeden stále nedokončený úkol... teď už pravděpodobně jeho vůbec poslední.

Michal stál ve dveřích a celou scénu sledoval. Když uviděl, že pozornost Reinerova přítele se opět stočila na něj a Evu, rozhodl se jednat v duchu „nejlepší obrana je útok“. Třemi rychlými kroky přiskočil k Milanovi a chytil ho oběma rukama za paži, jež svírala zbraň. Snažil se mu ruku zkroutit, zatímco kolenem kopal do zápěstí. Mafián byl však silnější, přitáhl Michala blíž k sobě a volnou rukou ho začal škrtit. Pak ho prudce odstrčil, Souček ztratil rovnováhu a uvolnil sevření. Milan tak dostal prostor a mohutným kopancem zasáhl dezorientovaného

Michala. Ten zavrával a spadl na zem. Mezitím se už na stanici rozléhal křik policistů, kteří mířili k místu potyčky.

Vykonavatel Reinerovy pomsty natáhl ruku, pistoli v pevném sevření. Přesně ve chvíli, kdy měl Michala na mušce, vtrhli do chodby strážníci a namířili na něj. Nastala typická patová situace. Milan mířil na Součka, zatímco na něho samotného zase mířili policisté. Všichni byli připraveni vystřelit.

„Vzdej to, Milane!“ zařval ten policista, který před chvílí uhýbal jeho střelám.

„Můžeš se odsud dostat dvěma způsoby – v poutech, nebo v pytli na mrtvoly. Rozhodni se sám,“ pronesl klidným hlasem postarší muž zákona.

Po několikavteřinovém tichu se ozval Milan. „Jde o to, kolik nás odsud v těch pytlích budete vynášet,“ řekl a stiskl spoušť.

Chodbou se rozlehl tlumený výstřel, kulka zasáhla Michala přímo do hrudi. Ani ne vteřinu po prvním výstřelu následovaly další. Snad dokonce deset. Milan se skácel k zemi a z ran v jeho zádech začala okamžitě proudit krev a rozlévat se po podlaze. K oběma nehybným tělům se rozeběhli policisté. Eva vyrazila ze dveří, přiskočila k Michalovi, klekla si vedle něj a chytila ho za ruku. Jestli dnes už cítila úzkost, bezmoc, smutek a brečela, bylo to jen zahřívací kolo pro tento okamžik.

18. kapitola – Pytel na mrtvoly

Dvě černé dodávky následované osobním automobilem dojely na konec slepé ulice, kde zastavily. Zadní dveře se rozlétly a do tmy pozdního jarního večera vyskákali zakuklení muži, zbraně nabitě a odjištěné. Jeden z členů zásahové jednotky vytáhl ze sumky malý kvádr termitu a připevnil jej na ocelová vrata. O několik vteřin později zaplál tmou s mírným zasyčením oslnivý plamen. Když pyrotechnická směs dohořela, mužům ze zásahové jednotky už nic nebránilo ve vstupu na pozemek. Zatímco se útvar rozmístoval kolem velké budovy, detektivové čekali ve voze, dokud nebude celá oblast zajištěná.

Z vysílačky se ozval něčí rozrušený hlas: „Tady poručík Malátný, *Městský* policejní sbor. Inspektore Pražáku, slyšíte mě?“

Pražák se naklonil do přední části auta a uchopil vysílačku. „Tady Pražák, slyším.“

„Mám pro vás špatnou zprávu,“ na okamžik zaváhal, „Michal Souček zemřel. Ta mafie měla celou dobu tady na stanici svého člověka. Strhla se přestřelka a váš člověk to bohužel nepřežil.“

Inspektora polilo horko, srdce mu začalo bušit a v hlavě se mu zatmělo. Zatímco jím zmítala vlna lítosti, zásahová jednotka Útvaru pro odhalování organizovaného zločinu vtrhla do středně velké haly, pravděpodobně nějakého skladiště.

Kovové dveře se s hlasitým výbuchem rozlétly a dovnitř vletělo několik omračujících granátů. Reinerovy se udělaly mžítka před očima a byl dezorientovaný. Věděl ale, že se děje něco moc špatného, a tak klopytal směrem, kde si myslel, že se nachází zadní vchod do haly. Jeho intuice byla dobrá, vydal se správným směrem, avšak zadní vrata potkal o několik okamžiků později stejný osud jako ta přední.

Když se konečně jakž takž rozkoukal, stihl jen zahlédnout, jak na něj skáče sto kilo živé váhy v černé uniformě s kuklou na hlavě. Následoval náraz a nekontrolovatelný pád na zem. Hned, jak odezněla první bolest po nárazu tváří o beton, ucítil radní, jak mu muž zákona přitáhl

jednu ruku k druhé. Kovové klapnutí pout už jen symbolicky završilo celý ten hladký, bleskový a bezchybný zásah jednotky.

Na bolavé tváři mu ulpěl prach a v puse cítil krev, přesto se však Radim snažil zachovat si svou hrdost a důstojnost, když ho zvedali ze země. Na venek se to projevilo tak, že se tvářil stejně namyšleně jako vždy. V hloubi duše byl však zlomený – tohle pro něj znamená konečnou.

Ten parchant Pražák to dokázal! vztekal se a úpěl v duchu.

Pro Pražáka to bylo velké vítězství, úspěšné završení mnohaměsíční práce, dřiny a nasazení. Na nějaké oslavy však ani nepomýšlel – zpráva o Michalově smrti ho zdrtila.

„My to vezmeme za tebe, omrknout to skladiště a dalších pár baráků zvládnem a papírování snad taky,“ řekl chlácholivě jeden z detektivů. „Zavezem tě do hotelu a pak se sem vrátíme.“

Pražák, aniž by odpoutal oči od podlázky auta, řekl: „Ne, vemte mě na stanici, musím... identifikovat Součkovu tělo,“ našel nakonec výmluvu. Musel prostě vidět místo, kde se to stalo.

* * *

Ani ne pět minut před oním strašlivým krveprolitím na policejní stanici Michal zvedl kelímek s kávou, který před chvílí přinesl ten policista. Podal ho Evě a sám si vzal druhý. Přičichl a chrčící mu naplnily aromatické páry. Opatrně usrkl, a když zjistil, že nápoj už není tak horký, s chutí vypil několik doušků. Když odkládal plastový šálek, náhle se zarazil.

„Do háje!“ procedil skrz zuby.

Eva odložila svůj kelímek a zeptala se: „Co se děje?“ Hlas se jí opět trochu třásl.

„Ten policista, co nám přines tohle kafe... říkal jsem si, že už jsem ho někde viděl. Bylo to na jedné schůzce, na kterou jsem doprovázel Reinera. Neviděli jsme se přímo, ale je to on. Teď si tu tvář vybavuju.“

Michal jakoby na chvíli zcepeněl, pak ale začal jednat. Nacházeli se v nějaké kuchyňce, východ odtud byl jen jeden. Stoupl si, rozhlédl se kolem sebe a zamířil ke dveřím.

„Počkej! Co když tam je?“ vykřikla tlumeně Eva.

„Taky se mi ten nápad nelíbí, ale tady jsme v pasti,“ řekl ještě více tlumeně Souček.

Sáhl po klice, zatnul zuby a odvrátil zrak směrem do místnosti. Dveře však neotevřel, pohled mu totiž padl na jakousi bednu, nacházející se v rohu pod zmuchlaným ubrusem. Stáhl ruku zpět a přešel místnost.

Ani nedoufal, že by v té bedýnce mohl najít takový poklad. Nacházely se v ní čtyři neprůstřelné vesty. Jemu stačily dvě. Jednu nasadil Evě a pomohl jí ji zapnout, druhou oblékl sám. Vzpomněl si na slova jednoho z instruktorů na policejní akademii: *Vesta má jednu výhodu. Víte předem, jak umřete. Kromě hrudi už zbývá totiž jen hlava.* Michal se tomu vždycky smál, stejně jako ostatní kadeti. Teď mu to ale vtipné vůbec nepřišlo. Byla by to ale pořádná směla – najít neprůstřelné vesty a pak to stejně koupit do hlavy. Zavrhl tyto myšlenky a soustředil se na další postup.

Stále se nacházeli v uzavřeném prostoru s jediným východem. Michal opět sáhl po klice, necítil se o moc bezpečněji než předtím. Hned, jak dveře otevřel, toho litoval. Ten policista, co jim přinesl kafe, stál těsně před ním, pistoli napůl vytaženou.

A pak se to stalo.

Díky bohu! Ta zatracená věc funguje, pomyslel si Michal a omdlel. Měl sice vyražený dech a byl totálně vyčerpaný, ale nebýt té vesty, skončil by daleko hůř.

* * *

Michal se vysoukal z černého pytle na mrtvoly. Nacházel se v nějaké potměšilé místnosti, ale za důležité považoval, že může zase dýchat čerstvým vzduchem. Vlastně to nebyla místnost, celý prostor se trochu třásl.

Náhle ucítil hebké rty zezadu na krku. Otočil se a spatřil ji. Eva tu byla s ním. To bylo to jediné, co skutečně potřeboval.

„Policejní dodávka nás veze na letiště. Prý tam na nás čeká malé letadlo,“ oznámila mu. Poprvé dnes slyšel v jejím hlase špetku naděje.

* * *

„Dobrý večer, pane Pražáku. Rád vás poznávám,“ podal inspektorovi ruku poručík Malátný.

„Dobrý večer.“

„Asi byste rád viděl... kde se to stalo, že?“

Pražák jen pokýval hlavou. Policista ho odvedl do chodby, kde se celá přestřelka odehrála. Nebyla tam však už ani těla ani krev ani nábojnice. Poručík zavedl Pražáka do místnosti, kde Michal našel neprůstřelné vesty.

Malátný zavřel dveře a zamkl. Najednou, jako by sňal nějakou masku z obličeje, se usmíval. Vytáhl z kapsy mobilní telefon. Ne ale nějaký obyčejný, byl to speciální mobil se zabudovaným kódem signálu. Pražák ho znal, už ho několikrát sám použil. Tenhle telefon zakóduje všechny signály a díky tomu vytváří spojení, které není možno nijak odposlouchávat. Dokonce se ani nedá zjistit, kde se nachází oba volající. Pokud tedy mají oba tento speciální telefon. Policista něco vyřukal a podal přístroj inspektorovi. Ten ho s tázavým výrazem ve tváři přijal. Když si ho přikládal k uchu, už vyzváněl.

„Tady Pražák,“ řekl.

„Šéfe, to jsem rád, že vás slyším.“

Inspektor nevěřil svým uším – slyšel Součkův hlas. „Michale?“ poprvé ho oslovil křestním jménem a zbořil tak všechny oficiální protokoly regulující jeho vztah ke svému podřízenému.

„Jo, skutečně jsem to já. Živej a zdravej.“

„A-ale jak jste...?“ Pražák tomu stále nemohl uvěřit.

„Strčili mě do pytle na mrtvoly a oficiálně prohlásili za mrtvého. Je mi líto, že takhle narychlo opouštím město, ale bojím se, že to jinak nejde. Reiner má prsty všude a... dostali jste ho? Dostali jste je?“ změnil náhle směr rozhovoru Souček.

„Ano. Všichni jsou v poutech a náš tým už zajišťuje všechna jejich doupatá.“

Michal si oddechl. Jeho mise byla úspěšná. „To je skvělé! Konečně si můžu vzít dovolenou.“

„To byl geniální nápad. Všude rozhlásit, že jste byl zabit při přestřelce, nechat se vynést v pytli na mrtvoly a bez rizika vyklouznout z města,“ obdivoval celé to divadýlko Pražák.

„Vlastně to napadlo poručíka Malátného. Vyřídte mu, že děkuju. Všechny důkazy, které jsem shromáždil, najdete v mé kanceláři na magistrátě aneb pod svícem je největší tma. No... budu končit, už mi letí letadlo. Rád jsem pro vás pracoval!“

Pražák se chtěl rozloučit nějakým běžným pozdravem, pak si ale uvědomil, že Součka už pravděpodobně v životě neuvidí, a tak řekl: „Velice si vás vážím. Jste pro mě symbolem naděje v boji proti korupci a organizovanému zločinu. Slibuju, že budu do konce své kariéry bojovat za spravedlnost ve vašem jménu. Dobrá práce, Michale! A ať už letíte kamkoliv, přeju vám hodně štěstí!“

Michala Pražákova slova zahřála u srdce. „Děkuju, já vám taky. Zlomte vaz!“ Zmáčknul tlačítko na mobilním telefonu se zabudovaným kódérem, a ukončil tak hovor.

Poručík Malátný se opět usmál. „Tak takhle to je doopravdy. Víte to jen vy a já. Řidič, který je odvezl na letiště ani neví, koho veze. Snad se bezpečně dostanou pryč.“

* * *

Michal s Evou vyšlapovali strmé, dřevěné schody. Byli unavení – ještě si nezvykli na časový posun, který byl značný, a navíc poslední tři dny běhali po úřadech a sháněli zařízení do jejich nového domu. Zároveň však byli šťastní, že to dokázali. Dostali se bez úhony až sem, kde je nikdo nenajde.

Eva se najednou zastavila a otočila. Opřela se o dřevěné zábradlí a zahleděla se do dálky. Kam až oko dohlédlo, tyčily se lesnaté kopce. Vlastně i jejich domek, jako ostatně celá vesnice, byl vystavěn na úbočí pahorku. Michal jí položil ruku kolem pasu, přitiskl se k ní a také vychutnával ten úžasný výhled, který se jim z jejich pozemku naskytoval.

Tohle je zkrátka ideální místo, kde začít nový život s novou identitou, říkal si, když hleděl na všechny ty kopce.

„Jsem přesvědčená, že se nám tady bude dařit dobře,“ položila svou dlaň na Michalovu a posunula je na své břicho. „Že tu budeme spokojení.“

Michal se na ni podíval a pak už viděl jen ty safírově modré oči, jak se blíží k těm jeho, když ho Eva políbila.

Pak opět vykročili, a když zdolali zbytek schodů, ocitli se na zahrádce před svým domkem.

„Jo. Tady budeme spokojení.“